

Hồi thứ mười bốn

Lễ Giáo Cảnh Ngại

Lập tức Lục gia trang dọn dẹp đại sảnh, bày lại bàn tiệc. Dương Quá cả đời bị bao nhiêu ủy khuất; bị vô số khinh khi vũ nhục hôm nay mới được mở mày mở mặt, đã lập đại công cho võ lâm Trung Nguyên, ai ai cũng muốn được ngắm chàng, chàng vô cùng đắc ý.

Tiểu Long Nữ không am hiểu thế sự, thấy Dương Quá hoan hoan hỉ hỉ, nàng không rõ nguyên do, song cũng rất cao hứng. Hoàng Dung rất mến nàng, cầm tay nàng hỏi han điều này điều nọ, muốn nàng ngồi cùng bàn tiệc với mình. Tiểu Long Nữ thấy Dương Quá ngồi giữa Quách Tĩnh với Điểm Thương Ngư Ân, cách xa chỗ nàng, bèn vẫy tay gọi:

- Quá nhi, lại đây ngồi bên ta.

Dương Quá biết là nam nữ thụ thụ bất thân, lúc mới gặp nhất thời quên mất, đã biểu lộ chân tình, còn bây giờ trước con mắt chăm chú của bao nhiêu người, chàng không thể tỏ ra thân mật với nàng như ban nãy, cho nên nghe nàng gọi như vậy, chàng bất giác đỏ mặt, mỉm cười, song vẫn ngồi im.

Tiểu Long Nữ lại gọi:

- Quá nhi, sao không sang bên này?

Dương Quá nói:

- Tại hạ ngồi đây được rồi, Quách bá bá muốn nói chuyện với tại hạ.

Tiểu Long Nữ hơi cau mày, nói:

- Ta muốn người ngồi bên cạnh ta cơ.

Dương Quá thấy thần tình hơi giận dỗi của nàng, thì dầu có tan xương nát thịt cũng chẳng dám trái ý nàng; nhớ hôm nào Lục Vô Song giận dỗi chỉ hơi giống Tiểu Long Nữ, mà chàng đã sẵn sàng thân chinh đưa nàng ta vượt ngàn dặm về phương nam, nữa là bây giờ chính người thật ngồi kia. Thế là chàng liền đứng dậy, đi tới ngồi trước mặt nàng.

Hoàng Dung thấy thần tình của hai người, thì trong bụng hơi nghi ngờ, hỏi Dương Quá:

- Quá nhi, võ công của ngươi là học được ở ai vậy?

Dương Quá chỉ Tiểu Long Nữ, nói:

- Đây là sư phụ của diệt nhi. Quách bá mẫu vẫn không tin hay sao?

Hoàng Dung vốn biết Dương Quá giỏi hoạt, nhưng thấy Tiểu Long Nữ hồn nhiên thật thà, chắc nàng ta không nói dối, bèn quay đầu, hỏi nàng:

- Mọii mọii, võ công của Quá nhi là do mọii dạy phải không?

Tiểu Long Nữ lắc đầu, nói:

- Vâng, tỷ tỷ bảo mọii dạy Quá nhi như thế có được không?

Hoàng Dung mới tin, nói:

- Được lắm! Mọii mọii, thế sư phụ của mọii là ai?

Tiểu Long Nữ nói:

- Sư phụ của mọii đã chết rồi.

Nói rồi nước mắt rưng rưng, lòng xúc động. Sư phụ của nàng vốn dạy nàng không được khơi động thất tình lục dục, vậy mà tình ái sâu lắng đối với Dương Quá cứ không ngừng lộ ra.

Hoàng Dung lại hỏi:

- Xin hỏi quý tính đại danh của tôn sư.

Tiểu Long Nữ lắc đầu, nói:

- Mọii không biết, sư phụ là sư phụ mà.

Hoàng Dung nghĩ Tiểu Long Nữ không chịu nói, trong võ lâm người ta không cho biết sự thật về sư môn cũng là chuyện thường, nên không hỏi thêm. Kỳ thực sư phụ của Tiểu Long Nữ là a hoàn của Lâm Triều Anh, chỉ gọi tên, chứ nàng cũng không biết họ là gì.

Lúc này các lộ quần hào võ lâm lần lượt tới chúc rượu Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Tiểu Long Nữ và Dương Quá bốn người, chúc mừng họ đã cùng nhau đánh bại cường địch là Kim Luân pháp vương. Quách Phù ở bên cha mẹ, vốn luôn được mọi người tôn trọng, lúc này xem ra mờ nhạt hẳn, trừ huynh đệ họ Võ vẫn ân cần săn đón, còn thì chẳng ai hỏi đến. Nàng buồn phiền, nói:

- Đại Võ ca ca, Tiểu Võ ca ca, chúng mình không uống rượu nữa, ra ngoài kia chơi đi.

Võ Đôn Nhu và Võ Tu Văn cùng đáp ứng. Cả ba đứng dậy, định ra khỏi sảnh, thì bỗng nghe Quách Tĩnh gọi:

- Phù nhi, lại đây nào.

Quách Phù thấy phụ thân đã chuyển sang ngồi cùng bàn tiệc với mẫu thân, mỉm cười, vẫy tay gọi nàng lại gần, nàng bèn tới cạnh, tựa người vào bên mẫu thân. Quách Tĩnh nói với Hoàng Dung:

- Nàng thoát đầu cứ lo Quá nhi nhân phẩm bất chính, võ công non kém, khó sánh kịp Phù nhi. Bây giờ thì nàng không còn gì để chê nữa phải không? Quá nhi đã lập đại công đối với anh hùng Trung Nguyên, chẳng những không có sai phạm gì, mà dù có sai phạm, thì cũng không đáng kể so với công lao.

Hoàng Dung gật đầu, cười, nói:

- Hồi trước thiếp để mắt đi đâu không biết, Quá nhi cả nhân phẩm lẫn võ công đều tốt, thiếp rất mừng.

Quách Tĩnh thấy thê tử đã đáp ứng hôn sự của con gái, thì cả mừng, nói với Tiểu Long Nữ:

- Long cô nương, phụ thân quá cố của lệnh đồ ngày trước có kết nghĩa huynh đệ với tại hạ. Dương, Quách hai họ nhiều đời giao hảo, tại hạ có một đứa con gái, dung mạo và võ công đều rất khá...

Quách Tĩnh bộc trực, nghĩ sao nói vậy. Hoàng Dung cười, ngắt lời:

- Ô hay, sao chàng lại tự khoe khoang nữ nhi mình như thế, không sợ Long gia muội tử cười cho à?

Quách Tĩnh cười hà hà, tiếp lời:

- Ý của tại hạ là muốn gả con gái cho Quá nhi. Phụ mẫu của Quá nhi đều đã qua đời, việc hôn sự xin nhờ Long cô nương chủ trì cho. Nhân dịp hôm nay quần hiền tề tựu, có thêm điều vui, chúng ta hãy mời hai vị anh hùng tuổi cao đức lớn làm mối đính hôn luôn có được chăng?

Thời ấy việc dựng vợ gả chồng hoàn toàn do cha mẹ định liệu, người làm mối tuyên ngôn, bản thân nam nữ không được làm theo ý mình. Trước kia phụ thân của Quách Tĩnh là Quách Khiếu Thiên và tổ phụ của Dương Quá là Dương Thiết Tâm đã định hôn ước từ khi thê tử của hai người mới có thai.

Quách Tĩnh vừa nói vừa cười hì hì, nhìn Dương Quá và Quách Phù. Tưởng rằng Tiểu Long Nữ sẽ hoàn tất mỹ sự. Quách Phù thì mặt đỏ bừng, giấu mặt vào vai mẫu thân, cảm thấy không ổn, nhưng không dám nói gì cả.

Tiểu Long Nữ hơi biến sắc, chưa kịp trả lời, thì Dương Quá đã đứng lên, vái Quách Tĩnh và Hoàng Dung một cái thật dài, nói:

- Đại ân dưỡng dục, tình thương mến của Quách bá bá và Quách bá mẫu, diệt nhi nát thân cũng khó báo đáp. Nhưng diệt nhi gia thế hàn vi, nhân phẩm thấp kém, muôn phần không xứng với thiên kim tiểu thư của Quách bá bá và Quách bá mẫu.

Quách Tĩnh cứ tưởng vợ chồng mình nổi danh khắp thiên hạ, con gái mình phẩm hạnh và võ công đều là nhân tài hạng nhất, giờ chàng đích thân gả con cho Dương Quá, chắc Dương Quá sẽ vô cùng hoan hỉ mới phải, đằng này lại cự tuyệt, thì ngần ra, nhưng lại nghĩ chắc Dương Quá còn ít tuổi, bẽn lẽn ngượng ngùng, liền cười ha hả, nói:

- Quá nhi, chúng ta không phải người ngoài, chung thân đại sự này không cần phải xấu hổ.

Dương Quá lại vái dài, rồi nói:

- Quách bá bá, bá bá có gì sai khiến, diệt nhi dẫu phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cũng không dám từ nan. Nhưng còn việc hôn nhân, diệt nhi quả thật không thể vâng mệnh.

Quách Tĩnh thấy vẻ mặt Dương Quá trịnh trọng, thì rất đổi kinh ngạc, nhìn thê tử, mong nàng nói rõ. Hoàng Dung thầm trách phu quân trực tính, chưa thăm dò xem sao, đã nói thẳng trước mặt mọi người giữa bàn tiệc, nên vấp ngay phải sự cự tuyệt, thấy thần tình giữa Dương Quá với Tiểu Long Nữ đầy vẻ luyến ái, song rõ ràng hai người ấy tự nhận là sư đồ, không lẽ họ lại dám làm cái việc trái luân thường hay sao? Việc này thật là khó nói, nghĩ thầm Dương Quá tuy chưa hẳn đã là chính nhân quân tử, song cũng không dám làm bậy đến như vậy. Người đời Tống trọng nhất lễ giáo, tôn ti luân thường giữa sư đồ được coi trọng không khác gì quan hệ quân thần, phụ tử nhất quyết không được nghịch loạn. Hoàng Dung tuy có nghi ngờ, nhưng việc này quá lớn, nhất thời chưa dám tin, bèn hỏi Dương Quá:

- Quá nhi, Long cô nương đúng là sư phụ của người chứ?

Dương Quá đáp:

- Thưa, đúng ạ!

Hoàng Dung lại hỏi:

- Người đã khấu đầu, hành đại lễ bái sư chứ?

Dương Quá đáp:

- Thưa, vâng ạ !

Chàng miệng trả lời Hoàng Dung, nhưng mắt thì nhìn Tiểu Long Nữ, ánh mắt dịu dàng đăm đúi, thâm liên mật ái, đừng nói Hoàng Dung quá đủ thông minh, ngay bất cứ ai nhìn vào cũng biết ngay hai người không chỉ có tình sư đồ mà thôi.

Quách Tĩnh chưa rõ dụng ý của thê tử, nghĩ thầm: “Quá nhi đã nói ngay nó là đệ tử của Long cô nương, võ công của hai người quả nhiên nhất lộ đồng phái, đâu phải là giả mà còn hỏi? Mình nhắc đến chuyện hôn nhân với Phù nhi, sao nàng lại hỏi nó về môn phái sư thừa? Hừ, thoát tiên nó theo phái Toàn Chân, sau đi theo sư phụ khác, tuy không phù hợp qui củ võ lâm, song chuyện ấy hóa giải cũng không khó”.

Hoàng Dung thấy thần sắc của Dương Quá với Tiểu Long Nữ, thì ngẫm kinh ngạc, nháy mắt với phu quân, nói:

- Phù nhi còn ít tuổi, chuyện hôn nhân chưa cần vội. Hôm nay quần hùng tề tựu, còn phải thương nghị đại kế quốc gia. Chuyện riêng của nữ nhi, chúng ta hãy tạm gác một bên.

Quách Tĩnh nghĩ đúng vậy, bèn nói:

- Phải, phải lắm! Ta chút nữa thì lo chuyện riêng, quên việc chung. Long cô nương, việc hôn nhân của Quá nhi với tiểu nữ, chúng ta để sau hãy bàn vậy.

Tiểu Long Nữ lắc đầu, nói:

- Mọi tự mình muốn làm thê tử của Quá nhi, Quá nhi sẽ không lấy nữ nhi của huynh đâu.

Câu này nói rất rành rọt, mấy trăm người trong đại sảnh đều nghe rõ. Quách Tĩnh sửng sốt, đứng bật dậy, không tin vào tai mình nữa, nhưng thấy Tiểu Long Nữ nắm tay Dương Quá, thần tình thân mật, thì không thể không tin, ấp úng nói:

- Hấn... hấn là đồ... nhi của cô nương kia mà, chẳng lẽ không phải vậy sao?

Tiểu Long Nữ bao nhiêu năm sống trong hầm mộ, không có ánh mặt trời, mặt trắng nhợt như không hạt máu, nhưng lúc này trong lòng sung sướng, má hơi ửng hồng, trông tươi như đóa hoa chớm nở, mỉm cười, nói:

- Đúng vậy, trước đây mọi có dạy võ công cho Quá nhi, nhưng hiện nay võ công của Quá nhi đã ngang với mọi rồi. Quá nhi thích mọi, mọi cũng rất thích Quá nhi. Đạo trước...

Nói đến đây, giọng nàng thấp xuống, tuy hồn nhiên chất phác,

nhưng cái ngưng ngừng của nữ nhi là đặc tính bẩm sinh, nàng thông thả nói tiếp:

- Đạo trước... muội cứ tưởng Quá nhi không thích muội, không muốn muội làm thê tử của chàng, muội ... muội đau lòng quá chừng, đã định chết quách cho xong. Đến hôm nay muội mới biết Quá nhi thật lòng luyến ái muội, muội... muội...

Sảnh đường mấy trăm con người im lặng như tờ, lắng nghe nàng thổ lộ tâm sự. Thường thì một thiếu nữ dẫu trong lòng tràn đầy nhiệt ái, cũng không khi nào thổ lộ trước Quách Tĩnh là người không liên can, và trước cả công chúng như vậy. Nhưng vì nàng không biết chút gì về nhân tình lễ giáo, nàng chỉ thấy cần nói ra điều đó, liền nói ngay ra.

Dương Quá nghe nàng thổ lộ chân tình, thì vô cùng cảm động, song nhìn vẻ mặt kinh dị của hết thảy mọi người xung quanh, thấy họ vừa ngưng ngừng, vừa chê trách, thì chàng biết là Tiểu Long Nữ quá ngây thơ về thế sự, lẽ ra không nên nói ra điều đó ở đây bèn kéo nàng đứng dậy, dịu dàng nói:

- Cô cô chúng mình đi thôi!

Tiểu Long Nữ nói:

- Được!

Hai người sánh vai nhau đi ra cửa đại sảnh. Lúc này quần hùng tề tựu trong đại sảnh rất đông, nhưng dưới con mắt của Tiểu Long Nữ, thì chỉ có một mình Dương Quá mà thôi.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung kinh ngạc nhìn nhau, trong đời hai vợ chồng từng gặp muôn ngàn chuyện quái dị, khó hiểu; nhưng sự việc trước mắt thì không tài nào tưởng tượng nổi, nhất thời chưa biết đối phó thế nào.

Tiểu Long Nữ và Dương Quá sắp bước ra khỏi cửa, thì Hoàng Dung gọi:

- Long cô nương, cô nương là minh chủ võ lâm, ai nấy trông chờ, hi vọng ở cô nương, mong cô nương hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tiểu Long Nữ ngoảnh đầu lại, cười hồn nhiên, nói:

- Muội không làm nổi minh chủ mình tớ gì đâu, nếu tử tử thích, thì tử tử làm thay cho muội đi.

Hoàng Dung nói:

- Không, nếu cô nương quả thật muốn nhường, thì hãy nhường lại

cho vị anh hùng tiền bối Hồng lão bang chủ.

Minh chủ võ lâm là danh vị tôn vinh nhất của các bậc võ học, Tiểu Long Nữ chẳng để tâm chút nào, chỉ cười, nói:

- Việc đó cứ tùy ý tỷ tỷ, muội không biết gì đâu.

Rồi nàng kéo tay Dương Quá bước ra. Bỗng nhiên tay áo quạt gió, nển hồng lay lắt chực tắt, một người từ trong sảnh nhảy ra, thân mặc đạo bào, tay cầm trường kiếm, chính là đạo sĩ phái Toàn Chân Triệu Chí Kính. Y giơ kiếm chắn ngang cửa sảnh, quát to:

- Dương Quá, ngươi khi sư diệt tổ, đã không biết xấu hôm nay còn giở trò cầm thú, làm sao có thể đứng giữa trời đất? Triệu mỗ dấu còn một hơi thở, cũng không dung tha cho ngươi.

Dương Quá không muốn dây dưa với Triệu Chí Kính trước mặt mọi người, chỉ gằn giọng quát:

- Tránh ra!

Triệu Chí Kính nói to:

- Doãn sư đệ, mau tới đây, sư đệ hãy nói đi, đêm nào trên núi Chung Nam, chúng ta từng chính mắt nhìn thấy hai người này thân thể lỏa lồ, đang làm trò gì nào?

Doãn Chí Bình run rẩy đứng dậy, giơ tay trái lên.

Mọi người thấy ngón tay út và ngón vô danh bị cụt một nửa, tuy không hiểu hàm ý, nhưng nhìn y run rẩy, sắc diện kỳ dị, thì đoán là bên trong có chuyện mờ ám.

Dương Quá đêm ấy cùng Tiểu Long Nữ luyện “Ngọc nữ tâm kinh” bên bụi hoa, bị Triệu, Doãn hai gã bắt gặp, Dương Quá đã buộc Triệu Chí Kính phải thề không được nói với người thứ năm, không ngờ hôm nay y lại đem ra nói trước đông đảo quần hào, thì cả giận, quát:

- Ngươi đã thề không nói với người thứ năm, tại sao lại... lại đi...

Triệu Chí Kính cười hô hố, nói to:

- Đúng, ta đã thề không nói với người thứ năm, nhưng ở đây có người thứ sáu, người thứ bảy, người thứ một trăm một ngàn, chứ đâu phải là người thứ năm. Hai đứa ngươi làm trò khi, ta cứ nói ra đấy.

Triệu Chí Kính nửa đêm nhìn thấy hai người ở bên bụi hoa, áo quần xộc xệch, làm sao nghĩ hai người đang tu tập võ công thượng thừa? Lúc này giận dữ đem nói toạc ra, kể cũng không phải là cố ý vu hãm.

Tiểu Long Nữ đêm ấy bị thổ huyết, suýt nữa mất mạng, bây giờ

nghe y lu loa, thì không nhịn được nữa, bèn giơ tay đẩy nhẹ vào ngực y, nói:

- Người nói láo như thế đủ rồi.

“Ngọc nữ tâm kinh” nàng đã luyện thành từ sớm, một chưởng này vô ảnh vô tung, “Ngọc nữ tâm kinh” lại là khắc tinh của võ công phái Toàn Chân. Triệu Chí Kính vội giơ tay gạt ra, không ngờ bàn tay của Tiểu Long Nữ đã vòng qua tay y, đẩy ngay vào ngực.

Triệu Chí Kính gạt sênh cả kinh, bàn tay của đối phương đã đẩy nhẹ vào ngực, hầu như không có cảm giác gì, thì y chẳng để tâm, cười gằn, nói:

- Nàng sờ mó ta làm chi? Ta chẳng...

Lời chưa dứt, hai mắt đã trợn ngược, huych một cái, y đã ngã ngửa, bị nội thương rất nặng.

Tôn Bất Nhị và Hách Đại Thông thấy sư diệt bị thương, vội chạy ra đỡ dậy, chỉ thấy máu dồn lên mặt y đỏ bừng như kẻ say rượu. Tôn Bất Nhị cười khẩy, nói:

- Nhãi con, phái Cổ Mộ các người đúng là đối nghịch với phái Toàn Chân của ta.

Đoạn rút trường kiếm định động thủ với Tiểu Long Nữ.

Quách Tĩnh vội từ bàn tiệc lao ra, đứng giữa hai người, khuyên:

- Chúng ta là người mình cả, không nên tương tranh.

Quay sang nói với Dương Quá:

- Quá nhi, đôi bên đều là sư tôn của người. Người hãy khuyên mọi người trở lại bàn, thông thả phân biện phải trái cũng không muộn.

Tiểu Long Nữ không thể ngờ trên thế gian lại có kẻ nói rồi trở mặt bội tín, trong lòng quá ư chán ngán, bèn nắm tay Dương Quá, cau mày, nói:

- Quá nhi, chúng mình đi thôi, vĩnh viễn không nhìn mặt bọn kia nữa!

Dương Quá đi theo nàng.

Tôn Bất Nhị vung kiếm, quát:

- Đả thương người rồi bỏ đi ư?

Quách Tĩnh thấy đôi bên lại định tranh chấp hơn thua, bèn nghiêm mặt, nói:

- Quá nhi, người hãy tỏ ra vững vàng, làm người tử tế, đừng gây

chuyện để thân bại danh liệt. Tên của người là do ta đặt, người có biết chữ “Quá” có hàm ý gì hay không?

Dương Quá nghe vậy giật mình, đột nhiên nhớ bao chuyện thời thơ ấu, bao điều sỉ nhục đau lòng, lại nghĩ thầm: “Sao tên mình lại do Quách bá bá đặt nhỉ?”

Quách Tĩnh hết mực thương yêu Dương Quá, thấy hôm nay trước mặt quần hùng chàng đã lập đại công, đang vô cùng hãnh diện, thì đột nhiên phát hiện chàng lại làm một việc muôn phần không nên làm, nên ra giọng nói hết sức nghiêm nghị:

- Mẫu thân quá cố của người chắc cũng đã nói cho người biết, chữ “Quá” trong tên của người có hàm ý gì chứ?

Dương Quá nhớ mẫu thân từng nói với chàng, nhưng bấy giờ chàng còn quá nhỏ, cũng không có ai dùng tên chữ để gọi chàng, nên hầu như chàng đã quên, bèn đáp:

- Hàm ý “sửa đi”.

Quách Tĩnh nói:

- Đúng thế, vậy nghĩa là gì?

Dương Quá nghĩ một chút, nhớ đến kinh thư mà Hoàng Dung đã dạy qua, bèn nói:

- Nghĩa là Quách bá bá bảo diệt nhi có lầm lỗi thì phải hối cải.

Giọng nói của Quách Tĩnh đã dịu lại:

- Quá nhi, người ta ai cũng có thể lầm lỗi, lầm lỗi rồi mà biết hối cải, thì không gì tốt hơn, đấy là lời thánh hiền đã dạy đó. Người bất kính đối với sư tôn, là lầm lỗi lớn, người hãy suy nghĩ một chút xem.

Dương Quá nói:

- Nếu diệt nhi lầm lỗi, dĩ nhiên phải hối cải, nhưng hấn ta...

Chàng chỉ Triệu Chí Kính, nói tiếp:

- Hấn ta đánh đập diệt nhi, vũ nhục, lừa dối, căm ghét diệt nhi, làm sao diệt nhi có thể nhận hấn ta làm sư phụ? Diệt nhi và Long cô cô hoàn toàn thanh bạch, có trời đất chứng giám. Diệt nhi kính ái Long cô cô, không lẽ như thế là sai hay sao?

Chàng nói, lời lẽ hùng hồn, có lý. Quách Tĩnh cơ trí, tài nói năng đều thua xa, nói sao cho lại, chỉ biết hành vi của Dương Quá là lầm lỗi rất lớn, song không biết diễn giải thế nào mới phải, cứ ngắc ngứ:

- Chuyện ấy... chuyện ấy... người không đúng...

Hoàng Dung thông thả lại gần, dịu giọng nói:

- Quá nhi, Quách bá bá chỉ mong điều tốt cho người, người nên nhớ kỹ.

Dương Quá nghe giọng nói dịu dàng ấm áp của Hoàng Dung, xúc động, cũng dịu giọng:

- Quách bá bá luôn đối tốt với diệt nhi, diệt nhi biết lắm chứ.

Nước mắt lưng tròng, chút nữa thì trào ra.

Hoàng Dung nói:

- Quách bá bá thật tình khuyên người, người chớ hiểu sai ý của Quách bá bá.

Dương Quá nói:

- Diệt nhi chỉ không hiểu, rốt cuộc thì diệt nhi đã phạm lỗi lầm gì?

Hoàng Dung cau mặt, nói:

- Người quả thật không hiểu, hay là còn vờ vịt với chúng ta?

Dương Quá tức giận nghĩ thầm: “Các vị tử tế đối với ta, ta cũng báo đáp tử tế, vậy còn muốn gì nữa chứ?” Chàng cắn môi không đáp.

Hoàng Dung nói:

- Được, người đã muốn ta nói thẳng, thì ta cũng không vòng vo nữa. Long cô cô đã là sư phụ của người, tức là bậc tôn trưởng của người, thì không được phép có chuyện tư tình nam nữ.

Qui củ này, Dương Quá không phải là hoàn toàn không hay biết như Tiểu Long Nữ, song chàng chưa phục, tại sao chỉ vì cô cô từng dạy võ cho chàng, mà nàng không thể trở thành thê tử của chàng kia chứ? Tại sao chàng không hề có hành vi bất chính với cô cô mà Quách bá bá cũng không chịu tin? Nghĩ đến đây cơn giận trào lên ngực. Chàng vốn là kẻ bất cần, chẳng sợ trời sợ đất, lúc này bị oan uổng, thì càng bất chấp, bèn lớn tiếng nói:

- Diệt nhi đã làm điều gì sai trái với các vị? Đã làm hại ai chưa? Long cô cô dạy diệt nhi võ công, diệt nhi muốn lấy nàng làm vợ đấy. Các vị có chém diệt nhi nghìn đao, muôn kiếm, thì diệt nhi cũng cứ muốn lấy nàng làm vợ.

Mấy câu này quả thực khiến hết thảy kinh hãi. Thời ấy người đời Tống hết sức câu nệ lễ giáo khắt khe, có bao giờ nghe những lời ngỗ nghịch bất chấp luân lý như thế. Quách Tĩnh một đời rất mực tôn kính sư phụ, nghe vậy thì nộ khí bốc lên đầu, bèn giơ tay thộp ngực Dương Quá.

Tiểu Long Nữ giật mình, giơ tay gạt đi. Quách Tĩnh võ công cao hơn hẳn nàng, lúc này trong cơn thịnh nộ, càng xuất toàn lực, hất một cái khiến nàng bắn ra xa hơn một trượng, tiếp đó chộp tới huyệt Thiên Đột ở ngực Dương Quá, tay trái giơ lên, quát:

- Tên súc sinh, ngươi dám nói những lời đại nghịch thế ư?

Dương Quá bị Quách Tĩnh thộp ngực, toàn thân mất hết sức lực, nhưng trong lòng không một chút sợ hãi, nói bằng giọng sang sảng:

- Long cô cô toàn tâm toàn ý luyện ái diệt nhi, diệt nhi đối với nàng cũng hết như vậy. Quách bá bá muốn giết diệt nhi thì cứ ra tay; chủ ý của diệt nhi, kiếp này quyết không thay đổi

Quách Tĩnh nói:

- Ta coi ngươi như thân sinh nhi tử, ta quyết không cho phép ngươi đã làm lỗi còn không chịu hối cải.

Dương Quá hiên ngang đáp:

- Diệt nhi không hề làm lỗi! Diệt nhi không hề làm việc gì bại hoại! Diệt nhi không làm hại ai.

Ba câu nói được nói ra bằng giọng quả quyết, đanh chắc.

Quần hùng trong sảnh nghe xong, cảm thấy lời nói của Dương Quá cũng vài phần có lý; giả dụ sư đồ hai người họ sống ở cõi đào nguyên, hoặc ở một hoang đảo nào đó mà kết thành phu phụ, suốt đời không ai biết, thì đúng là chẳng tổn hại gì cho ai cả. Có điều ở đây là nhân tâm thế đạo, hai người công nhiên bất chấp để làm bừa như vậy, thì bị coi là chuyện bại hoại trong võ lâm.

Quách Tĩnh giơ chưởng lên, buồn rầu nói:

- Quá nhi, ta rất đau lòng, ngươi biết không? Ta thà để ngươi chết, còn hơn để ngươi làm việc xấu, ngươi hiểu không?

Nói câu cuối, giọng Quách Tĩnh nghẹn ngào.

Dương Quá nghe vậy, biết nếu mình không nói khác đi, Quách bá bá sẽ một chưởng đánh chết chàng.

Chàng có những lúc khôn ngoan giảo hoạt né tránh, nhưng lúc này lại hết sức quật cường, sang sảng nói:

- Diệt nhi biết mình không hề làm lỗi, Quách bá bá không tin thì cứ việc đánh chết diệt nhi đi.

Quách Tĩnh giơ cao tay trái, một chưởng này nếu đánh xuống đỉnh đầu Dương Quá, thì chàng tất mất mạng. Quần hùng nín thở, mấy trăm cặp mắt đều nhìn bàn tay đó của Quách Tĩnh. Quách Tĩnh

nhìn Dương Quá, thấy chàng cắn môi, cau mày, trông giống hệt phụ thân Dương Khang của chàng năm xưa, thì trong lòng nhói đau, thở dài, tay phải đang túm ngực Dương Quá buông ra, nói:

- Người hãy suy xét cho thật kỹ.

Rồi quay mình trở lại bàn, không nhìn Dương Quá lần nào nữa, vẻ mặt bi thương, tuyệt vọng.

Tiểu Long Nữ vẫy tay, gọi:

- Quá nhi, mấy người kia ngang ngược quá, chúng mình đi thôi.

Nàng hoàn toàn không biết rằng vừa rồi Dương Quá ở giữa lằn ranh sống chết. Dương Quá nghĩ bụng hai chữ “ngang ngược” rất đúng với đám người kia, chàng rảo bước đi ra, tay nắm tay Tiểu Long Nữ, ra bên ngoài trang viện, dắt theo con ngựa gầy mà đi.

Quần hùng nhìn theo bóng hai người, kẻ tức giận, kẻ tiếc nuối, kẻ cảm thông, kẻ kinh dị.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ sánh vai nhau đi đến lúc đêm đã về khuya. Hai người cưỡi biệt trùng phùng, đã quên luôn mấy phen ác đấu, tranh biện vừa trải qua, lúc này được thanh thoi ở bên nhau, cảm thấy nhân sinh thật tươi đẹp, quá khứ đã sống uổng phí, tương lai chắc gì đã bằng hiện tại. Hai người tâm linh tương thông, không nói một lời, lặng lẽ đi bên nhau.

Đến dưới một gốc thụ dương, thì ngồi xuống, tựa lưng vào thân cây, cảm thấy mệt mỏi, cùng ngủ thiếp đi. Con ngựa gầy gặm cỏ cách đó một quãng, thỉnh thoảng hí khê một tiếng.

Tỉnh giấc, trời đã sáng bạch, hai người nhìn nhau cười. Dương Quá nói:

- Cô cô, chúng mình đi đâu bây giờ?

Tiểu Long Nữ nghĩ một lát, nói:

- Trở về tòa cổ mộ còn hơn.

Nàng từ ngày xuống núi, cảm thấy cuộc sống ở ngoài nhà mồ tuy phồn hoa, nhưng rốt cuộc lại không bằng cảnh tiêu dao tự tại trong nhà mồ. Dương Quá nghĩ thầm: “Được sống suốt đời với cô cô trong nhà mồ, cũng không cần gì hơn”. Trước đây chàng khắc khoải nhớ thế giới bên ngoài, chỉ mong Tiểu Long Nữ thả cho chàng ra khỏi nhà mồ, nhưng sau một thời gian ở bên ngoài, chàng lại lưu luyến cuộc sống thanh tịnh trong nhà mồ. Thế là hai người nhắm hướng bắc mà thông thả đi. Một người gọi “Quá nhi”, người kia gọi “Cô cô”, xưng hô như

thế cảm thấy tự nhiên dễ chịu.

Giữa trưa, hai người nhắc đến võ công của Kim Luân pháp vương, đều nói là võ công quá cao cường, khó lòng địch nổi. Tiểu Long Nữ bỗng nói:

- Quá nhi, chương cuối cùng của “Ngọc nữ tâm kinh” chúng mình luyện chưa thạo, Quá nhi còn nhớ không?

Dương Quá nói:

- Nhớ thì nhớ đấy, nhưng chúng ta tập đi tập lại vẫn không thành, chắc là có chỗ nào đó không đúng cách.

Tiểu Long Nữ nói:

- Ta vốn cũng nghĩ mãi không ra, nhưng hôm qua nhìn lão đạo cô lắc bảo kiếm mấy cái, ta đã nghĩ ra một chuyện.

Dương Quá hồi tưởng kiếm chiêu mà Tôn Bất Nhị sử hôm qua, lập tức linh ngộ, thốt lên :

- Đúng rồi, đúng rồi, cần phải sử dụng đồng thời võ công phái Toàn Chân với “Ngọc nữ tâm kinh”, hèn chi chúng ta luyện mãi không được.

Thời trước tổ sư phái Cổ Mộ Lâm Triều Anh sống một mình trong nhà mồ, sáng tạo “Ngọc nữ tâm kinh”, tuy muốn khắc chế võ công phái Toàn Chân, nhưng tình ý với Vương Trùng Dương thủy chung không giảm, khi viết đến chương cuối cùng, tưởng tượng sẽ có một ngày nào đó sát cánh với người trong mộng mà đánh địch, cho nên võ thuật trong chương này là một người sử dụng “Ngọc nữ tâm kinh”, người kia sử dụng võ công phái Toàn Chân, phân tiến hợp kích. Khi ấy Lâm Triều Anh đem toàn bộ cõi lòng với bao tình cảm sâu xa, ý tứ triền miên gửi gắm vào chương võ kinh này. Song kiếm tung hoành là khách, kẻ vai đánh địch mới là chủ; song lúc khắc lại trên trần thạch thất, không tiện ghi chú rõ tâm sự đó. Lúc Tiểu Long Nữ và Dương Quá mới luyện, đôi bên chưa luyện ái nhau, không tài nào hiểu nổi thâm ý của tổ sư bà bà, khi tập hai người đều sử dụng tâm pháp bản môn, tất nhiên không linh hội được diệu chỉ hàm chứa trong đó.

Bây giờ hai cùng ngộ ra, bèn bẻ cành liễu mà đối chiêu với nhau. Tiểu Long Nữ chậm rãi sử “Ngọc nữ kiếm pháp”, Dương Quá thì sử kiếm pháp phái Toàn Chân; nhưng trao đổi mấy chiêu, vẫn cảm thấy khó bề ăn ý. Hai người không nghĩ được rằng Lâm Triều Anh khi sáng tạo pho kiếm pháp này, trong lòng thầm mơ ước kẻ vai với

Vương Trùng Dương chống địch, mỗi chiêu thức đều phối hợp chiếu cố nhau; còn lúc này Dương Quá và Tiểu Long Nữ lại đấu với nhau, tức thị coi đối phương là địch mất rồi, ngược hẳn với hàm ý. Thực ra Lâm Triều Anh và Vương Trùng Dương đều là đệ nhất cao thủ đương thời, chỉ một trong hai người đã không ai địch nổi, huống hồ hai người liên thủ với nhau, thành thử môn võ công ấy sẽ trở nên vô dụng.

Chẳng qua Lâm Triều Anh sáng tạo ra chỉ để gửi gắm tâm sự mà thôi. Khi ấy, võ công của Lâm Triều Anh đã đạt tới cảnh giới tột đỉnh, chiêu thức kinh cấp, vô cùng chặt chẽ, không sai lệch một ly, Dương Quá và Tiểu Long Nữ không hiểu hàm ý bên trong, làm sao có thể đắc tâm ứng thủ.

Hai người luyện một hồi vẫn cảm thấy không đúng,

Tiểu Long Nữ nói:

- Có lẽ chúng mình nhớ lầm, khi nào về đến nhà mồ xem lại cho rõ, rồi hãy luyện.

Dương Quá đang định trả lời, bỗng nghe phía xa có tiếng vó ngựa, rồi một con ngựa lông màu đỏ tuyền phi tới như bay, ngồi trên lưng ngựa là một thiếu phụ mặc áo tím, trong nháy mắt, một người một ngựa lướt qua như gió, chính là Hoàng Dung cưỡi con ngựa hồng. Dương Quá không muốn gặp lại người nào ở nhà ấy cho khỏi phiền phức, bèn bàn với Tiểu Long Nữ bỏ đường lớn, đi đường nhỏ, để khỏi gặp lại. Tiểu Long Nữ tuy là sư phụ, nhưng trừ võ công, mọi chuyện còn lại nàng đều không hiểu gì cả, Dương Quá bảo đi đường nhỏ, thì nàng bằng lòng ngay. Tối hôm ấy, họ nghỉ đêm trong một tiểu khách điếm. Dương Quá nằm trên giường, Tiểu Long Nữ vẫn dùng dây thừng buộc chéo căn phòng mà nằm ngủ trên dây. Hai người đã quyết ý kết thành phu phụ, nhưng mấy năm qua ở “Hoạt tử nhân mộ” họ đã quen ngủ như vậy, bây giờ gặp lại, họ vẫn tự nhiên nằm ngủ như cũ, chỉ khác là bây giờ trong lòng biết rằng có ý trung nhân ở bên cạnh, không bao giờ xa nhau nữa, đều rất vui và an tâm.

Trưa hôm sau hai người tới một thị trấn lớn. Nơi đây ngựa xe qua lại rất tấp nập. Dương Quá dẫn Tiểu Long Nữ vào một tửu lâu dùng cơm. Vừa lên trên lầu, chàng sững người, thấy Hoàng Dung cùng huynh đệ họ Võ đang ngồi ăn cơm ở một bàn. Dương Quá nghĩ thầm đã gặp, thì không tiện giả bộ không thấy, bèn bước tới hành lễ, nói:

- Quách bá mẫu.

Hoàng Dung vẻ mặt buồn bã lo lắng, hỏi:

- Người có gặp nữ nhi của ta hay không?

Dương Quá nói:

- Không, Phù muội không đi với Quách bá mẫu hay sao?

Hoàng Dung chưa trả lời, thì cầu thang lầu có tiếng mấy người đi lên, người đi đầu thân hình cao lớn, chính là Kim Luân pháp vương. Dương Quá vội ngoảnh đi, không nói chuyện thêm với Hoàng Dung, lảng lảng đến bên Tiểu Long Nữ, nói nhỏ:

- Quay mặt đi, đừng nhìn bọn chúng.

Nhưng Kim Luân pháp vương rất tinh mắt, vừa lên lầu lão ta đã nhìn khắp lượt, biết có những ai, lão cười hì hì, ngồi xuống một bàn. Dương Quá đã ngoảnh đi bỗng nghe tiếng Hoàng Dung gọi:

- Phù nhi!

Chàng bất giác quay đầu lại, thấy Quách Phù ngồi cùng bàn với Kim Luân pháp vương, mắt mở to nhìn mẫu thân, song lại không dám đi sang đó.

Nguyên Kim Luân pháp vương bị bại ở Lục gia trang, trong lòng ám ức, nghĩ cách chuyển bại thành thắng, hiềm nỗi Hoắc Đô trúng độc Ngọc phong châm, độc tính phát tác, giải cứu nhiều cách đều vô hiệu, phải nghĩ cách lấy được thuốc giải, vì chưa đi xa, nên vẫn quanh quẩn gần Lục gia trang. Vừa hay sáng sớm hôm nay Quách Phù cưỡi con ngựa hồng đi chơi, chạm trán Kim Luân pháp vương, bị lão ta bắt giữ. Con ngựa hồng rất tinh khôn, chạy về trang viện, hí lên đau buồn. Quách Tĩnh biết nữ nhi gặp nạn, cả kinh, chia nhau đi tìm. Hoàng Dung tuy có thai, cũng dẫn huynh đệ họ Võ đi một một hướng, trưa nay ghé vào tửu lâu, gặp sư đồ Dương Quá, không ngờ Kim Luân pháp vương lại áp giải Quách Phù cũng tới nơi này.

Hoàng Dung vừa nhìn thấy nữ nhi, thì vừa mừng vừa lo, vì Quách Phù rơi vào tay đại địch, gọi một tiếng, không nói gì thêm, tay cầm đũa vể lên bàn, suy tính cách cứu con. Đang suy tính, bỗng nghe Kim Luân pháp vương gọi:

- Hoàng bang chủ, vị này là ái nữ của bang chủ phải không? Hôm trước ta thấy tiểu thư làm nũng với bang chủ, trông rất đáng yêu.

Hoàng Dung hừ một tiếng, không nói gì. Võ Tu Văn đứng dậy, quát:

- Không ngờ lão là tông sư một phái, tử võ không thắng, lại đi bắt nạt con gái nhà người, thật không biết xấu hổ.

Kim Luân pháp vương coi như không nghe Võ Tu Văn nói gì, lại tiếp:

- Hoàng bang chủ, hôm trước tử võ, các vị rõ ràng đã thua, lại giở trò ngang ngược, không phải là phong cách hảo hán. Bang chủ trước hết hãy trao thuốc giải độc châm cho ta, sau đó chúng ta ước định ngày tử thí thật công bằng, để xem danh vị minh chủ võ lâm rất cuộc sẽ thuộc về ai.

Hoàng Dung lại hừ một tiếng, không trả lời.

Võ Tu Văn quát:

- Lão hãy thả Quách cô nương ra đã, chúng ta sẽ trao thuốc giải, chuyện tử thí bàn sau chưa muộn.

Hoàng Dung liếc về phía Dương Quá và Tiểu Long Nữ, nghĩ thầm: “Thuốc giải là của hai người kia, người đáp ứng trao thuốc, trong khi chưa biết họ có bằng lòng cho hay không”.

Kim Luân pháp vương nói:

- Tắm độc vào ám khí, thiên hạ không lẽ chỉ một mình các người biết làm? Các người dùng độc châm đả thương đệ tử của ta, ta cũng có thể cắm vài cái đinh có độc vào người tiểu cô nương này. Các người đưa thuốc giải, thì ta sẽ chữa trị cho nó. Muốn ta thả người, đâu có dễ thế.

Hoàng Dung thấy nữ nhi thần sắc vẫn bình thường, tựa hồ chưa bị thương, nhưng mẫu nữ tình thâm, bất giác tâm trung vô chủ, ngẹn ngữ có câu “Quan tâm tắc loạn”, nàng tuy cơ biến vô song, nhưng lúc này lại bối rối chẳng biết làm sao.

Chỉ thấy điểm tiểu nhị liên tục bưng thức ăn tới bàn Kim Luân pháp vương, bọn họ ăn uống nói cười rôm rả, Quách Phù thì cứ ngồi ngẩn ra nhìn mẫu thân, không hề động đũa. Hoàng Dung lòng như dao cắt, đột nhiên thấy bụng đau âm ỉ.

Kim Luân pháp vương ăn uống xong, đứng dậy, nói:

- Hoàng bang chủ, đi theo ta nào.

Hoàng Dung kinh ngạc, lập tức tỉnh ngộ, lão ta không chỉ bắt nữ nhi, mà còn bắt cả nàng đi theo; lúc này bên cạnh chỉ có huynh đệ họ Võ, tất nhiên không phải là địch thủ của lão, bất giác tái mặt. Kim Luân pháp vương lại nói:

- Hoàng bang chủ, đừng sợ, bang chủ là một nhân vật rất có tiếng tăm của võ lâm Trung Nguyên, bọn ta sẽ đối đãi tử tế. Chỉ cần danh

vị minh chủ võ lâm định rõ, bọn ta sẽ lập tức tiến về phương nam.

Khi vừa lên lầu, nhìn thấy Hoàng Dung, lão ta biết ngay là cơ hội hiếm có, chỉ cần bắt sống nàng, thì võ lâm Trung Nguyên không thể không khoan tay thần phục; việc này còn có giá trị gấp trăm lần so với việc bắt Quách Phù, đúng là cơ hội trời cho. Hoàng Dung mãi lo cho nữ nhi, chưa nghĩ đến điều này. Huynh đệ họ Võ thấy sư mẫu bị cưỡng bức, tuy biết không địch nổi, cũng không thể không ra tay, cùng rút trường kiếm khỏi bao, đứng chắn phía trước sư mẫu. Hoàng Dung nói nhỏ:

- Mau nhảy qua cửa sổ đi cầu cứu sư phụ!

Huynh đệ họ Võ nhìn sư mẫu, lại nhìn Quách Phù một cái, rồi mới chạy ra phía cửa sổ.

Hoàng Dung mắng thâm: “Đồ ngốc! Sao lại chậm trễ như thế?”

Quả nhiên chỉ chậm một giây đã không kịp. Kim Luân pháp vương chìa tay, mỗi tay tóm lưng một người, như con đại bàng chộp gà con vậy. Huynh đệ họ Võ vội xoay kiếm đâm vội; Kim Luân pháp vương cũng chẳng thèm tránh, hai tay hơi xoay, kiếm của Võ Đôn Nhu đã đâm đệ đệ, còn kiếm của Võ Tu Văn thì đâm ca ca. Huynh đệ họ Võ cả kinh, vội vàng buông kiếm, keng keng hai tiếng, hai thanh kiếm cùng rơi xuống sàn, cả hai mới không bị thương.

Kim Quân pháp vương vung nhẹ hai tay, ném huynh đệ họ Võ ra một góc xa hơn một trượng, cười nói:

- Hãy ngoan ngoãn đi theo lão Phật gia nghe.

Lão ta quay sang phía Dương Quá và Tiểu Long Nữ, nói:

- Hai vị nếu không muốn cùng đi với Hoàng bang chủ, thì đi đâu tùy ý, sau này đừng nhúng tay vào việc của ta là được. Hai vị võ công cũng khá, từ rày gắng bảo trọng, luyện tập thêm một, hai chục năm, thì thiên hạ sẽ không có đối thủ đâu.

Kim Luân pháp vương không dám coi thường hai người, lão biết Hoàng Dung, Dương Quá, Tiểu Long Nữ ba người võ công tuy thua kém lão, nhưng nếu cả ba liên thủ đấu với lão, thì lão rất khó đối phó, dẫu có thắng, cũng chưa chắc đã bắt sống được Hoàng Dung; bèn cố ý ly gián, tức là chỉ lấy thân cây, loại bỏ các cành. Lão hoàn toàn không biết rằng Hoàng Dung đang mang thai, nên không tiện động thủ; cứ tưởng nàng có Đả cầu bồng pháp cực kỳ thần diệu, là một cường địch.

Tiểu Long Nữ nói:

- Quá nhi, chúng mình đi thôi, lão hòa thượng này rất lợi hại,

chúng mình địch không nổi đâu.

Nàng chỉ mong sớm trở về tòa cổ mộ, chung sống với Dương Quá; về những chuyện ân oán đấu sát trên thế gian, nàng vốn chẳng hề quan tâm, lại sợ Kim Luân pháp vương, nên nói thẳng với Dương Quá như vậy. Dương Quá đáp ứng, đứng dậy, đi ra cầu thang, nghĩ thầm lần này trở về tòa cổ mộ, chắc là sẽ không bao giờ còn gặp lại Hoàng Dung, bất giác chàng ngoảnh lại nhìn lần cuối.

Chỉ thấy Quách bá mẫu mặt tái nhợt, tay trái đặt ở bụng dưới, rõ ràng đang nén cơn đau, Dương Quá liền nghĩ thầm: “Quách bá bá, Quách bá mẫu không cho ta lấy cô cô để tránh mọi phiền toái, chứ không phải có ý xấu gì với ta; hôm nay Quách bá mẫu gặp nạn, ta có thể quay mặt bỏ đi thế này được ư? Chỉ có điều kẻ địch quá mạnh, ta với cô cô cùng chống chọi, cũng không thể địch nổi lão ta, hóa ra cứu chẳng được Quách bá mẫu, mà còn làm cho cả ta lẫn cô cô mất mạng. Chẳng bằng ta lập tức đi bẩm cáo với Quách bá bá, để Quách bá bá đến cứu thì hơn”. Nghĩ vậy, chàng bèn đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Dung. Hoàng Dung biết chàng sẽ đi báo tin cầu cứu, thấy yên tâm phần nào, chậm rãi gật đầu.

Dương Quá cầm tay Tiểu Long Nữ, đi xuống cầu thang lầu, thấy một tên võ sĩ Mông Cổ đến trước mặt Hoàng Dung, quát:

- Đi mau, sao còn lần khần mãi thế?

Hắn giơ tay nắm cánh tay Hoàng Dung để kéo đi như một tù nhân.

Hoàng Dung đã làm bang chủ Cái Bang hơn mười năm, trong võ lâm có địa vị tôn kính, tuy hôm nay gặp nạn, song há chịu để một tên võ phu làm nhục? Thấy bàn tay lông lá to tướng của hắn sắp đụng vào tay mình, nàng phất tay áo che lấp cổ tay của hắn, thừa thế chộp lấy hất đi, thân hình to béo của tên võ sĩ bay qua cửa sổ, rơi xuống giữa đường nghe huych một cái, nằm bất động, không biết còn sống hay đã chết. Hoàng Dung tính ưa sạch sẽ, không muốn tay mình chạm vào tay hắn, đã dùng tay áo làm lớp ngăn cách.

Khách khứa trên lầu thoát tiên nghe hai bên nói nhỏ, không để ý, bây giờ thấy động thủ, tức thì nhốn nháo cả lên. Kim Luân pháp vương cười khẩy, nói:

- Hoàng bang chủ công phu quả nhiên lợi hại.

Lão ta bắt chức tên võ sĩ vừa rồi, bước tới, giơ tay y hệt; Hoàng Dung biết lão ta có ý hiển thị võ công, tuy là ra tay hệt như tên kia,

song nàng thì không thể quẳng lão đi như với tên kia, đành lùi một bước.

Dương Quá đã bước xuống vài bậc cầu thang, thấy Hoàng Dung sắp bị làm nhục chợt nổi lòng nghĩa hiệp, bất chấp an nguy sinh tử, phi thân lên nhặt thanh kiếm Võ Đôn Nhu đánh rơi, dùng chiêu “Thanh long xuất hải” đâm nhanh tới sau lưng Kim Luân pháp vương, miệng quát:

- Hoàng bang chủ đang bị bệnh, lão thừa cơ cưỡng bức, không biết xấu mặt ư?

Kiểm Luân pháp vương nghe tiếng binh khí sau lưng, không thềm ngoảnh đầu, đưa tay lại, dùng ngón búng vào mặt bằng của thanh kiếm. “Tâng” một tiếng, Dương Quá thấy cánh tay tê dại, mũi kiếm đã chúi xuống, chàng vội phi thân tránh sang một bên.

Kim Luân pháp vương quay người lại, nói:

- Gã thiếu niên, đi nơi khác cho mau! Người còn quá trẻ, võ công không kém, tương lai sẽ hơn hẳn ta, bây giờ thì chưa phải là đối thủ của ta, nếu cứ liều mạng, chẳng hóa chết uổng hay sao?

Mấy câu này vừa đấm vừa xoa, vừa khen ngợi Dương Quá, vừa đe dọa chàng. Chiếc kim luân của lão đã bị Dương Quá và Tiểu Long Nữ đánh rơi, khiến danh vị minh chủ võ lâm đã vào tay lão cuối cùng lại bị vuột mất, lão rất căm hận hai người. Nhưng lúc này cân nhắc nặng nhẹ, lão coi việc bắt giữ Hoàng Dung là hệ trọng nhất, không muốn có thêm kẻ thù; chỉ mong Dương Quá và Tiểu Long Nữ rút khỏi trường thị phi này, mai đây tìm hai tên nhãi ranh trừng trị cũng chưa muộn. Lão xưng hùng Tây Tạng, là người đầy mưu lược, chứ đâu chỉ lừng danh về võ công.

Mấy câu vừa rồi nửa cương nửa nhu, không hề đại ngôn khinh người, Dương Quá rốt cuộc vẫn còn tâm tính thiếu niên, nghe lão bảo tương lai chàng sẽ còn cao siêu hơn lão, trong lòng dĩ nhiên khoái trá, chàng cười nói:

- Đại hòa thượng khỏi cần khách sáo, muốn luyện được công phu lợi hại như lão, chẳng dễ gì. Vị Hoàng bang chủ này nuôi dưỡng ta từ nhỏ, lão đừng gây khó dễ thì hơn. Nếu không phải Hoàng bang chủ đang có bệnh, thì công phu của lão chưa chắc thắng nổi đâu; nếu lão không tin, cứ đợi Hoàng bang chủ khỏi bệnh hãy đấu với Hoàng bang chủ được chẳng?

Chàng biết Kim Luân pháp vương tự phụ võ công cao cường, nghe

chàng nói khích như thế, may ra sẽ không gây khó dễ cho Hoàng Dung nữa.

Ai dè Kim Luân pháp vương chỉ lo Hoàng Dung, Tiểu Long Nữ, Dương Quá ba người liên thủ hợp lực, lão mới khách sáo với chàng; giờ nghe nói thế, nhìn kỹ Hoàng Dung, thấy sắc diện tiêu tụy, có bệnh không nhẹ, thì nghĩ bụng Kim Luân pháp vương ta đâu ngăn gì hai gã thiếu niên các người, bèn cười khẩy, nhảy ra đứng chặn đầu cầu thang, nói:

- Thế thì cả người cũng ở lại đây.

Tiểu Long Nữ đang đứng giữa cầu thang, bị Kim Luân pháp vương ngăn cách nằng với Dương Quá, thì không thích thế, nói:

- Lão hòa thượng tránh ra, để Quá nhi xuống đây nào!

Kim Luân pháp vương quát mắt, một chưởng “Đơn chưởng khai bi” đẩy xuống; lực cánh tay của lão vốn đã mạnh, lại ở trên cao đánh xuống, càng uy mãnh vô cùng. Tiểu Long Nữ không dám đối chưởng, nghĩ Dương Quá ở trên tử lâu, nàng không nhảy xuống bên dưới, mà dùng khinh công tuyệt đỉnh luồn người qua bên cạnh kẻ địch, lên đứng sánh vai với Dương Quá. Lúc nàng luồn qua bên cạnh, Kim Luân pháp vương có đánh cùi chỏ, vậy mà không trúng, lão cũng phải thầm khen tài khinh công của nàng.

Dương Quá nhặt thanh kiếm của Võ Tu Văn, đưa cho Tiểu Long Nữ, nói:

- Cô cô, lão hòa thượng này vô lễ, chúng mình cùng đánh cho lão một trận.

Kinh coong, Kim Luân pháp vương lấy từ trong bọc ra một cái vòng, kích thước cũng như cái kim luân đã sử dụng, cái này màu đen, đúc bằng sắt, gọi là thiết luân, trên đó cũng có đúc chân ngôn Mật tông. Lão có năm cái luân cả thảy, đúc bằng vàng, bạc, đồng, sắt, chì; khi gặp đại địch, lão sẽ sử dụng năm cái luân, nhưng thường thì chỉ dùng kim luân đã chiến thắng vô số kẻ địch, cho nên mới có biệt hiệu Kim Luân pháp vương. Bốn cái luân còn lại, đúc bằng bạc, đồng, sắt, chì, lão chưa từng dùng đến, thực ra căn cứ tu vi võ học, phải gọi lão là Ngũ Luân pháp vương mới đúng. Trong cuộc tử thí ở Lục gia trang, cái kim luân đã bị Dương Quá dùng cây kim cương chữ đoạt mất, lúc này liền rút thiết luân ra, nói:

- Hoàng bang chủ cũng nhập bọn một thể chứ?

Kim Luân pháp vương tuy biết Hoàng Dung đang có bệnh, song

vẫn ngại võ công cao cường của nàng, lão dùng ba tiếng “Hoàng bang chủ” là cốt nhắc nhở rằng nàng là bang chủ một đại bang hội, nếu hợp lực với kẻ khác đánh một người, tức là để mất thân phận bang chủ của mình.

Dương Quá nói:

- Hoàng bang chủ cần phải về nhà, không thừa thời gian huyền thuyên với lão.

Chàng quay sang phía Hoàng Dung, nói:

- Quách bá mẫu, mau đưa Phù muội về đi.

Chàng đã có chủ ý, chàng cùng Tiểu Long Nữ hợp lực cự địch, chắc là đánh không lại, nhưng dầu gì cũng chống chọi được một hồi, rồi sẽ tìm cách bỏ chạy, quá nửa là chạy thoát, may mà bây giờ hoàn toàn không phải là tử võ để giành giật cái gì, nên có bỏ chạy cũng chẳng hề mất thể diện, bèn chĩa kiếm đâm Kim Luân pháp vương. Tiểu Long Nữ thấy chàng sử dụng công phu “Ngọc nữ tâm kinh”, thì cũng vung kiếm lên; nàng chẳng hề có dự tính gì, thấy Dương Quá động thủ với lão hòa thượng, thì nàng vung kiếm trợ giúp thế thôi.

Kim Luân pháp vương múa thiết luân, gạt song kiếm, lão ngại trên tử lâu có quá nhiều bàn ghế, khó thi triển thủ cước, nên vừa múa thiết luân, vừa đá bàn ghế sang một bên. Dương Quá nghĩ thầm: “Đấu lực với lão, bọn ta nhất định thua, chỉ có làm cho lão vướng víu, mới mong cầm cự ít lâu.” Thấy lão ta đạp bàn ghế cho rộng chỗ, chàng lại đẩy bàn ghế lại chắn giữa đôi bên. Chàng và Tiểu Long Nữ đều có khinh công cao siêu, chỉ luân ngang lách dọc, hoàn toàn không chính diện đương đầu với kẻ địch, rồi lúc thì ném bầu rượu, lúc thì ném bát đĩa, làm cho cả tử lâu bữa bãi thức ăn, cơm nước.

Hoàng Dung đã thừa cơ kéo Quách Phù lại bên mình. Đạt Nhĩ Ba sau khi trúng “Di hồn đại pháp” của Dương Quá, hiện tại cứ lúc tỉnh lúc mê; Hoắc Đô thì trúng độc trọng thương, đám võ sĩ Mông Cổ còn lại, bản lĩnh thấp kém, làm sao ngăn nổi Hoàng Dung? Dương Quá kêu to:

- Quách bá mẫu, các vị đi về mau đi!

Hoàng Dung thấy Kim Luân pháp vương chiêu số lợi hại, Dương, Long hai người dốc toàn lực cũng khó bề chống chọi, bây giờ làm rồi lên, còn ngăn chặn lão ta được một lát; nhưng rồi lão ta sẽ tìm ra chỗ sơ hở, hạ độc thủ, thì còn gì tính mạng đôi thiếu niên nam nữ. Hoàng Dung nghĩ thầm: “Quá nhi xả thân cứu ta, ta há có thể chỉ lo cho

mình, bỏ đây mà đi?” Bèn cứ đứng đó quan chiến.

Huynh đệ họ Võ luôn miệng giục giã:

- Sư nương, chúng ta về thôi, sư nương không được khỏe, cần phải bảo trọng.

Hoàng Dung ban đầu còn không đếm xỉa, sau nghe hai huynh đệ họ Võ cứ giục giã, bèn nổi giận:

- Làm người không hiểu hai chữ “nghĩa hiệp” thì luyện võ mà làm gì, sống trên đời mà làm gì? Gã họ Dương kia đúng là hơn các người cả trăm lần. Huynh đệ nhà người cứ thử nghĩ coi.

Huynh đệ họ Võ bày tỏ hảo ý, lại bị trách mắng, chỉ biết ngượng ngùng đứng im.

Quách Phù nhặt một cái chân bàn gãy, nói:

- Võ gia ca ca, chúng ta cùng xông vào đi.

Hoàng Dung giữ con lại, nói:

- Công phu như người, xông vào đó nộp mạng à?

Quách Phù bĩu môi không tin, nàng thấy Dương Quá và Tiểu Long Nữ xuất chiêu cũng đâu có gì là tuyệt diệu; có lúc tư thế thì đẹp, nhưng kiếm chiêu lại chẳng lợi hại chút nào.

Kim Luân pháp vương mỗi lần truy kích đều bị bàn ghế ngã đổ chông chơng ngăn cản, trong khi Dương, Long hai người di chuyển linh hoạt, nhẹ nhàng du đấu. Lão chột nảy ra một kế, đột nhiên dồn sức xuống chân, tiếng bàn ghế gãy nát dưới chân lão vang lên dồn dập. Tay múa thiết luân, chân sử công phu “Thiên cân trụ”, chân giẫm tới đâu, bàn ghế chỗ đó gãy vụn; sau vài vòng, toàn bộ sàn lầu đã thành một bãi đầy các mảnh gỗ vụn; ba người giao đấu trên đó, không còn bị bàn ghế ngăn trở nữa.

Kim Luân pháp vương tha hồ sai bước, cái thiết luân phát ra tiếng kính coong liên hồi, hai cánh tay to khỏe của lão khép mở liên tục, mãnh công Dương, Long hai người.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ lúc này không còn được bàn ghế che chắn, đành dùng công phu thật sự để chống chọi. Kim Luân pháp vương tấn công liền ba chiêu, Dương Quá đỡ xong, thấy cánh tay đau âm ỉ. Kim Luân pháp vương thừa thế giáng luôn chiêu thứ tư, đánh thẳng xuống đầu Dương Quá, thiết luân chưa đến mà kinh phong đã ập tới kinh người. Dương Quá và Tiểu Long Nữ song kiếm cùng xộc lại, mũi kiếm đụng vào thiết luân, hợp lực song kiếm mới gạt được

chiêu này, nhưng cả hai thanh kiếm đều bị cong đi.

Hai người dồn sức đẩy thiết luân ra rồi, Dương Quá đâm thẳng tới hạ bàn, Tiểu Long Nữ thì chém ngang đui kẻ địch. Kim Luân pháp vương tung cước đá cổ tay Tiểu Long Nữ, cái thiết luân đánh chéch lên cổ Dương Quá. Dương Quá thụp người xuống, tránh thiết luân. Không ngờ Kim Luân pháp vương ném thiết luân xuống đỉnh đầu chàng, rồi hai tay chộp lấy vai Tiểu Long Nữ.

Trong khoảnh khắc ấy, cả hai người cùng gặp kỳ hiểm. Hoàng Dung nhìn thấy, kêu “ôi” một tiếng, định xông lại cứu, chỉ thấy Dương Quá phi thân chéo lên, người chưa đáp xuống đã đâm kiếm vào lưng Kim Luân pháp vương, chiêu này nhất cử lưỡng tiện, vừa công vừa thủ, vừa giải nguy cho mình, vừa là kế “vây Ngụy cứu Triệu”, buộc Kim Luân pháp vương không dám tấn công Tiểu Long Nữ nữa, gọi là chiêu “Nhận hành tà kích”, là kiếm pháp phái Toàn Chân. Kim Luân pháp vương kêu “ái chà!” nhân cái thiết luân chưa rơi xuống sàn, dùng mu bàn chân phải hẩy nó một cái, nó kêu kính coong, bay ngược lên phía đầu Dương Quá. Dương Quá vừa rồi trong cơn nguy cấp đã sử một chiêu kiếm pháp phái Toàn Chân, thu được hiệu quả kỳ diệu, thì lại sử tiếp chiêu “Bạch hồng kinh thiên” của kiếm pháp phái Toàn Chân, mặt bằng của kiếm đánh vào thiết luân. Luân nặng kiếm nhẹ, đòn kiếm này vốn dĩ vô hiệu, nhưng đánh đón này lại hoàn toàn phù hợp với đạo lý “bốn lạng thắng ngàn cân” trong võ học, cái thiết luân chuyển hướng, bay vụt về phía đầu Kim Luân pháp vương; Quách Phù đứng cạnh trông thấy thế thích quá, vỗ tay reo lên.

Kim Luân pháp vương cả gan ném thiết luân bay đi tấn công đối phương, vốn nghĩ rằng đối phương không tài gì tiếp thiết luân, nếu đối phương dùng binh khí đụng vào cái thiết luân đang bay, thì bất kể binh khí ấy nặng như đại đao, hay nhẹ như thiết tiên, đã đụng phải ắt văng tuột khỏi tay, ai ngờ Dương Quá lại có tài hất thiết luân như thế. Lão cả giận, giơ tay chộp lại cái thiết luân, rồi vận kinh lại phóng nó đi. Lúc này thiết luân lao đi cực nhanh, quả cầu nhỏ bên trong thiết luân không kịp va đập phát ra tiếng kính coong nữa.

Dương Quá lần thứ nhất hất được thiết luân, là do vô tình sử dụng công phu “Cửu Âm chân kinh” lần này chàng lại giơ kiếm hất luân, keng một tiếng, thanh kiếm tuột khỏi tay. Kim Luân pháp vương tức thời sử chiêu “Đại suất bi thủ”, song chưởng đánh mạnh tới.

Nguyên công phu “Cửu Âm chân kinh” của Dương Quá luyện chưa thành thạo, lần này sử dụng lực đạo không chuẩn xác.

Tiểu Long Nữ thấy Dương Quá gặp hiểm, hơi uốn lưng đâm một kiếm tới, đường kiếm đi lợi hại, tư thế xuất chiêu phiêu dật vô cùng, chính là võ công trong chương cuối của “Ngọc nữ tâm kinh”. Mẫu nữ Hoàng Dung nhìn thấy quá đẹp, cùng thốt lên:

- Hay quá!

Kim Luân pháp vương thu chưởng về, nhảy lên chộp lấy thiết luân để đỡ đòn trường kiếm. Dương Quá cũng thừa cơ chộp lại thanh kiếm, vừa rồi đúng là thoát chết. Nhưng người ta trong lúc nguy cấp, tâm trí đặc biệt linh mẫn, chàng sực nhớ: “Cô cô và ta hai người cùng sử Ngọc nữ kiếm pháp thì rất khó chống đỡ lão ta; còn khi ta sử dụng kiếm pháp phái Toàn Chân, cô cô sử dụng Ngọc nữ kiếm pháp, lại giải trừ hết nguy hiểm, không lẽ chương cuối cùng của “Ngọc nữ tâm kinh” lại phải hành sử như thế sao?” bèn gọi:

- Cô cô “Lãng tích thiên nhai”!

Rồi chàng đâm chéch một kiếm. Tiểu Long Nữ không kịp suy nghĩ, theo lời chàng sử luôn chiêu “Lãng tích thiên nhai” trong “Ngọc nữ tâm kinh”, giơ kiếm chém thẳng. Hai chiêu tên gọi như nhau, nhưng chiêu thức khác hẳn, một bên là kiếm chiêu lợi hại của kiếm pháp phái Toàn Chân, một bên là gia số hiểm ác của Ngọc nữ kiếm pháp, song kiếm hợp bích, uy lực lập tức kinh hồn. Kim Luân pháp vương không thể chống đỡ song kiếm cái đâm cái chém, vội nhảy lùi, may mà kịp, hai kiếm sượt qua sườn, một kiếm đâm thủng cả vạt áo lão ta, khiến lão ta sợ toát mồ hôi lạnh.

Kim Luân pháp vương vội nhảy lùi hai bước để tránh đòn, lại nghe Dương Quá gọi:

- Cô cô, “Hoa tiên nguyệt hạ”!

Một chiêu từ trên đánh xuống, như tuyết rơi. Tiểu Long Nữ mũi kiếm rung rung như hoa tươi rơi lá tả trong gió, khiến Kim Luân pháp vương hoa cả mắt, không còn biết kiếm chiêu từ phía nào đánh tới, đành phải nhảy tránh về phía sau. Dương Quá lại nói:

- Thanh ẩm tiểu chức!

Độc kiếm chổng lên, mũi kiếm chĩa xuống, như người róc rượu từ bầu ra chén. Mũi kiếm của Tiểu Long Nữ thì chĩa lên môi mình, như đưa chén rượu lên miệng mà uống vậy.

Kim Luân pháp vương thấy kiếm chiêu của hai người càng lúc càng quái dị, phối hợp với nhau, bổ khuyết cho nhau, vô cùng lợi hại. Lão càng đấu càng hãi, nghĩ thầm: “Thiên hạ rộng lớn, quả nhiên có

nhieu nhân tài, thứ kiếm pháp kỳ diệu thế này, ta ở Tây Tạng làm sao tưởng tượng ra nổi? Ôi, ta khác gì ếch ngồi đáy giếng, dám coi thường anh hùng thiên hạ”. Lão càng lúc càng núng thế, bại tượng đã rõ ràng.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ mấy phen tu luyện chương kiếm pháp này đều chưa có công hiệu; bây giờ thân lâm kỳ hiểm, hai người lo lắng cho nhau, bất chấp sự an nguy của bản thân mình, chỉ cốt cứu tình lữ, thật hợp với chủ đích của lộ kiếm pháp này. Mỗi chiêu của nó đều hàm chứa một sự tao nhã, là chiêu “Phủ cầm án tiêu” (Gậy đàn thổi sáo) hay “Tảo tuyết phanh trà” (Quét tuyết đun trà), hay “Tùng hạ đối địch” (Đánh cờ dưới gốc tùng), hay “Trì biên điều điều” (Chăn chim điêu bên hồ) đều là cảnh nam nữ bên nhau, dịu dàng đầm ấm. Lâm Triều Anh tình trường thất ý, ôm hận mà chết trong tòa cổ mộ. Nàng văn võ toàn tài, cầm kỳ thư họa, môn gì cũng biết, cuối cùng đem toàn bộ sở học bình sinh hóa thành pho võ công này. Khi nàng sáng tạo nó, chỉ là gửi gắm hoài bão, không ngờ mấy chục năm sau lại có một đôi tình lữ dùng nó để chế ngự cường địch.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ thoát đầu sử dụng vẫn chưa thấy hết sự huyền diệu của nó, càng sử càng đặc tâm ứng thủ. Nếu một đôi nam nữ sử dụng kiếm pháp này mà không phải là tình lữ, thì sẽ không thể lĩnh hội được nhiều chỗ tinh diệu của nó, tâm linh không thể hoà thông với nhau; nếu hai người liên thủ là bằng hữu sẽ quá khách sáo; nếu là kẻ trên người dưới, sẽ khó tránh dựa dẫm vào nhau; nếu là phu phụ, thì tuy tốt đấy, nhưng đôi bên lại quá ư đăm đuổi e lệ thẹn thùng, nửa gần nửa xa, tâm tình vẫn có chỗ chênh lệch. Hiện thời Dương Quá và Tiểu Long Nữ luyện ái nhau thắm thiết, nhưng chưa kết thành phu phụ, trong lòng vẫn cảm thấy phía trước còn đầy rẫy gian truân, vui đấy mà lo đấy, cay đắng đấy mà ngọt ngào đấy, tâm tình hết như Lâm Triều Anh lúc sáng tạo pho Ngọc nữ kiếm pháp.

Hoàng Dung đứng ngoài quan chiến, thấy Tiểu Long Nữ hai má hơi ửng hồng, đôi phần bẽn lễn; Dương Quá thi thoảng liếc trộm nàng ta, lo lắng bảo vệ, tuy đang cùng chống cường địch, song hai người vẫn để lộ tâm trạng vui sướng, tình ái thân thiết; thì Hoàng Dung không khỏi kinh ngạc, đồng thời bị lây tâm trạng của họ, tự dưng nhớ lại thời nàng và Quách Tĩnh mới luyện ái nhau. Giữa tửu lâu đầy tiếng sát phạt, lại tràn ngập nhu tình mật ý.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ tâm linh hòa thông, Kim Luân pháp

vương càng khó chống đỡ, hồi hận là ban nãy đi hủy hết bàn ghế, nếu không, có bàn ghế ngăn trở, đối phương sẽ không thể tấn công lợi hại như thế.

Lão thấy cứ đánh tiếp, lão ắt sẽ phải bỏ mạng, bèn từng bước lùi dần ra đầu cầu thang, rồi lùi xuống từng bậc cầu thang một. Dương Quá và Tiểu Long Nữ từ trên đánh xuống, thấy sắp đuổi được lão ta đi rồi. Hoàng Dung nói:

- Trừ ác phải triệt để, Quá nhi, đừng cho lão ta chạy thoát.

Hoàng Dung thấy sở dĩ Dương Quá và Tiểu Long Nữ đánh bại Kim Luân pháp vương là nhờ pho kiếm pháp kỳ diệu, lại thêm tám phần may mắn; nếu hôm nay để lão ta chạy thoát, người này võ học cao thâm, lão ta sẽ nghĩ ra cách phá giải pho kiếm pháp này, thì mai sau khó lòng trừ khử nổi lão ta.

Dương Quá đáp ứng, liên tiếp sử các chiêu sát thủ “Tiểu viên nghệ cúc” “Xuyên song dạ thoại”, “Liễu âm liên cú”, “Trúc liêm lâm trì”, Kim Luân pháp vương cơ hồ chống đỡ không nổi, nói gì đánh trả.

Dương Quá cũng định giết Kim Luân pháp vương theo lệnh của Hoàng Dung, nhưng Lâm Triều Anh khi sáng tạo pho kiếm pháp này vốn không có ý giết người, lòng đang tràn ngập nhu tình, nên không có chiêu nào lấy mạng đối phương. Lúc này Dương, Long hai người tuy làm cho Kim Luân pháp vương tối tăm mặt mũi, nhưng giết được lão ta không phải dễ.

Kim Luân pháp vương không rõ lai lịch của pho kiếm pháp, thấy đối phương liên tiếp xuất kỳ chiêu, nhưng họ chưa hề sử dụng sát chiêu; nếu họ sử dụng, mạng lão đâu còn nữa; trong cơn nguy cấp nghĩ ra một kế, dồn lực xuống chân, lùi qua bậc cầu thang nào lại đạp gãy bậc đó. Thân hình to lớn của lão choán giữa cầu thang, Dương, Long hai người không thể ào xuống; đợi khi ba bậc thang đã gãy sụp, thì trường kiếm của họ không thể với tới người lão được nữa. Lão giơ thiết luân, nói:

- Hôm nay được biết võ công Trung Nguyên, lão nạp thán phục vô cùng. Pho kiếm pháp của hai vị tên là gì vậy?

Dương Quá nghiêm trang nói:

- Võ công Trung Nguyên lấy Đả cầu bổng pháp Thích lư (đâm con lừa) kiếm thuật làm đầu, pho kiếm pháp này của tị hạ chính là Thích lư kiếm thuật đó.

Kim Luân pháp vương ngăn ra, hỏi:

- Thích lữ kiếm thuật ư?

Dương Quá đáp:

- Phải, nghĩa là kiếm thuật đâm con lừa trọc ấy mà.

Kim Luân pháp vương bây giờ mới biết gã thiếu niên chửi xỏ mình, bèn quát:

- Tiểu nhi vô lễ, rồi có ngày người được ném đòn của Kim Luân pháp vương.

Lão vung cái thiết luân kêu loong coong, sải bước mà đi. Chỉ thấy thân hình lão ta lướt đi rất nhanh, loáng một cái đã khuất sau góc tường. Dương Quá biết là khó mà đuổi kịp, quay lại, thấy Đạt Nhĩ Ba dìu Hoắc Đô đi, mặt mày nhợt nhạt, chợt dừng lại nói với Dương Quá:

- Đại sư huynh, sư huynh có định giết đệ hay không?

Dương Quá thấy hai tên này đáng thương, bèn hỏi Hoàng Dung:

- Quách bá mẫu, tha cho chúng đi được không ạ?

Hoàng Dung gật đầu. Dương Quá thấy Hoắc Đô lơ dờ, tiêu tụy chàng lấy trong bọc ra một lọ mật ong, chỉ chỉ Hoắc Đô, làm động tác uống thuốc, rồi trao cho Đạt Nhĩ Ba. Đạt Nhĩ Ba cả mừng, xì xồ một hồi với Hoắc Đô. Hoắc Đô lấy ra một gói thuốc bột, đưa cho Dương Quá, nói:

- Vị tiên bối dùng bút nọ bị trúng độc đinh của ta, đây là giải được.

Đạt Nhĩ Ba chấp tay thước ngực hành lễ với Dương Quá, nói:

- Đa tạ đại sư huynh.

Dương Quá cũng chấp trước ngực hành lễ, nói:

- Đa tạ đại sư huynh.

Đạt Nhĩ Ba lấy làm lạ: “Đại sư huynh tại sao lại gọi ta là đại sư huynh nhỉ?” Nghĩ giây lát, chợt hiểu: “Phải rồi, đại sư huynh đầu thai sang kiếp này, thấy ta đã lớn hơn, nên không tranh địa vị đại sư huynh với ta nữa”, thế là y càng cảm kích, vái chào Dương Quá thật cung kính, đoạn tay trái cắp Hoắc Đô, cùng bọn võ sĩ Mông Cổ rút đi.

Dương Quá trao lại giải dược cho Hoàng Dung, cúi mình thi lễ, nói:

- Quách bá mẫu, diệt nhi xin cáo biệt ở đây, mong bá mẫu và Quách bá bá bảo trọng.

Chàng nghĩ sau lần biệt ly này, chắc sẽ không còn ngày gặp lại, trong lòng buồn bã. Hoàng Dung hỏi:

- Người đi đâu vậy?

Dương Quá nói:

- Diệt nhi sẽ cùng Long cô cô tới một nơi ẩn cư không ai biết, vĩnh viễn không ra khỏi nơi đó, để khỏi lụy đến thanh danh của Quách bá bá và bá mẫu.

Hoàng Dung nghĩ thầm: “Hôm nay người đã xả thân cứu ta và Phù nhi, ân đức không nhỏ, bây giờ thấy người sa vào cảnh trầm luân, ta há có thể không cứu hay sao?” Bèn nói:

- Vậy thì cùng không cần vội, hôm nay mọi người đều đã mệt, chúng ta hãy tìm khách điểm nghỉ một đêm, sáng mai hãy chia tay lên đường chưa muộn.

Dương Quá thấy Hoàng Dung chân tình, không tiện thoái thác, liền đáp ứng.

Hoàng Dung lấy hai lạng bạc đền cho tửu lâu về khoản thiệt hại, rồi đi tìm khách điểm nghỉ ngơi. Tối hôm ấy sau bữa ăn, Hoàng Dung bảo Quách Phù ra ngoài nói chuyện với huynh đệ họ Võ, còn nàng thì rủ Tiểu Long Nữ vào trong phòng mình, nói:

- Muội tử, tử tử có thứ này muốn tặng muội.

Tiểu Long Nữ hỏi:

- Tử tử tặng muội cái gì thế?

Hoàng Dung kéo Tiểu Long Nữ lại bên cạnh, dùng lược chải đầu cho nàng ta, thấy mái tóc đen óng mượt xoa vai rất đẹp, bèn cuộn lại, rồi rút một cái vòng vàng chặn tóc trên đầu mình ra, nói:

- Muội muội, tử tử tặng muội cái này.

Cái vòng vàng được chế tạo cực kỳ tinh xảo, trông như một cành hoa hồng, uốn vòng với mấy đóa hoa chớm nở. Hoàng Dực Sư thu thập kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, Hoàng Dung chọn lấy cái vòng vàng này, đủ biết nó được chế tạo tinh xảo bậc nào. Tiểu Long Nữ từ nhỏ chưa bao giờ dùng vật trang sức, nên cũng không hiểu giá trị của cái vòng giữ tóc này, chỉ nói lời đa tạ thông thường. Hoàng Dung gài lên mái tóc Tiểu Long Nữ, rồi hai người nhàn đàm với nhau.

Nói chuyện một hồi, thấy Tiểu Long Nữ hồn nhiên vô tà không hiểu chút gì về thế sự, dưới ánh nến thấy nàng dung sắc tú mỹ, thanh lệ tuyệt tục, nếu không có danh phận sư đồ với Dương Quá, thì hai người ấy sẽ là một cặp xứng đôi vừa lứa, Hoàng Dung bèn hỏi:

- Muội tử, muội thích Quá nhi lắm phải không?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Vâng, tại sao các vị không cho phép Quá nhi đối tốt với muội?

Hoàng Dung nhớ lại hồi nhỏ phụ thân không chịu cho hứa hôn với Quách Tĩnh, Giang Nam Thất Quái lại nhiếc nàng là “Tiểu Yêu Nữ”, trải qua bao sóng gió, cuối cùng mới kết thành phu phụ với Quách Tĩnh; còn hiện tại Dương Quá và Tiểu Long Nữ chân tình luyến ái nhau, tại sao mình lại nỡ nhảy vào ngăn cản? Nhưng nghĩ hai người đã định rõ danh phận sư đồ, nếu lại thêm tình nam nữ là trái với luân thường, không còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ. Nàng thở dài, nói:

- Muội tử, thế gian có rất nhiều chuyện muội chưa biết đâu. Nếu muội kết thành phu thê với Quá nhi, thì suốt đời người ta sẽ coi khinh muội.

Tiểu Long Nữ mỉm cười hỏi:

- Người ta coi khinh muội, thì đã làm sao?

Hoàng Dung Lại sống người, chỉ thấy lời này sao mà giống với cách nghĩ của phụ thân nàng, đúng là ta thích sao làm vậy, chẳng làm gì phải sợ thiên hạ.

Nghĩ đến đây, Hoàng Dung bất giác gật đầu, nghĩ rằng một nhân vật siêu quần như Tiểu Long Nữ ắt không câu nệ thiên kiến của thế tục. Lại nghĩ phu quân đối với Dương Quá hết sức ái hộ, bất kể Dương Quá có thành con rể của mình hay không, cũng chỉ mong Quá nhi đức hạnh hoàn mỹ, thế là bèn nói:

- Còn Quá nhi? Người ta cũng sẽ coi khinh Quá nhi.

Tiểu Long Nữ nói:

- Quá nhi và muội sẽ chung sống ở một nơi không ai nhìn thấy, sống sung sướng với nhau, cần gì cái việc người ta coi khinh coi trọng?

Hoàng Dung hỏi:

- Một chỗ không ai nhìn thấy là thế nào?

Tiểu Long Nữ nói:

- Đấy là một tòa cổ mộ rất rộng lớn, muội đã sống ở đó từ khi ra đời.

Hoàng Dung ngậy người, hỏi:

- Chẳng lẽ từ nay suốt đời muội sẽ sống trong đó, vĩnh viễn không ra ngoài?

Tiểu Long Nữ rất vui vẻ, đứng dậy đi đi lại lại, nói:

- Đúng thế, ra ngoài mà làm gì? Người ở bên ngoài đều quá tệ.

Hoàng Dung nói:

- Quá nhi từ nhỏ lang bạt đó đây, phải giam mình mãi trong tòa cổ mộ, liệu nó buồn chán hay không?

Tiểu Long Nữ cười, đáp:

- Có muội bên cạnh, sao lại buồn chán?

Hoàng Dung thở dài:

- Thời gian đầu dĩ nhiên sẽ không buồn chán. Nhưng vài năm sau sẽ luôn nhớ đến thế giới phồn hoa bên ngoài, nhớ mà không được ra, sẽ phiền não lắm.

Tiểu Long Nữ vốn rất vui vẻ, nghe xong mấy câu này, xiu mặt lại nói:

- Muội đi hỏi Quá nhi đây, muội không nói chuyện với tỷ tỷ nữa đâu.

Nói rồi ra khỏi phòng.

Hoàng Dung thấy khuôn mặt mỹ lệ của Tiểu Long Nữ thoáng qua bóng mây u ám, biết lời mình vừa nói đã làm tổn thương tâm lòng thiếu nữ hồn nhiên vô tà, thì rất ân hận; song lại nghĩ mình đã từng trải hơn hẳn đôi thiếu niên nam nữ này, lời nói thật dễ chướng tai, không biết Dương Quá sẽ trả lời ra sao?

Bèn rón rén tới bên cửa sổ phòng Dương Quá, nghe hai người đối đáp nhau.

Tiểu Long Nữ hỏi:

- Quá nhi, Quá nhi suốt đời chung sống với ta, sẽ không phiền não chứ?

Dương Quá đáp:

- Cô cô hỏi ta làm gì? Cô cô biết là ta hết sức vui lòng mà. Hai ta sẽ chung sống đến già, đến lúc tóc bạc trắng, răng rụng hết, cũng vẫn vui sướng không rời nhau.

Câu này chân tình, hoàn toàn thành thực. Tiểu Long Nữ nghe xong, cảm động, ngẩn ngơ một hồi, mới nói:

- Phải rồi, ta cũng thế.

Nàng giấỵ trong bọc ra sợi sây thừng, chằng ngang phòng, nói:

- Ngủ thôi!

Dương Quá nói:

- Quách bá mẫu bảo đêm nay cô cô hãy ngủ cùng phòng với mẫu nữ Quách bá mẫu, ta với huynh đệ họ Võ sẽ ngủ một phòng.

Tiểu Long Nữ nói:

- Không! Tại sao phải để hai nam nhân nằm với Quá nhi? Ta với Quá nhi sẽ ngủ một phòng.

Noi rồi phẩy tay tắt đèn.

Hoàng Dung nghe câu ấy thì kinh hãi, nghĩ thầm: “Sư đồ Quá nhi quả nhiên đã ăn nằm với nhau, Triệu Chí Kính nói không sai?”

Hoàng Dung cứ tưởng hai người nằm chung một giường, không tiện đứng ngoài nghe lén, đang định bỏ đi, đột nhiên thấy một vệt trắng chuyển động trong phòng, có người nằm vắt ngang giữa không trung, đung đưa mấy cái, rồi bất động.

Hoàng Dung lấy làm lạ, nhờ ánh trăng hắt vào phòng mà nhìn. Chỉ thấy Tiểu Long Nữ nằm vắt ngang trên một sợi dây, còn Dương Quá thì nằm trên giường.

Hai người tuy ngủ chung buồng, song vẫn giữ lễ. Hoàng Dung rón rén lui về, cảm thấy hai người này hành sự thật khác người thường.

Hoàng Dung đứng hồi lâu, đang định về phòng ngủ, bỗng nghe tiếng bước chân, Quách Phù và huynh đệ họ Võ từ bên ngoài trở về. Hoàng Dung nói:

- Đôn nhi, Tu nhi, hai người hãy thuê thêm một phòng, không ngủ chung với Dương gia ca ca nữa.

Huynh đệ họ Võ đáp ứng. Quách Phù hỏi:

- Mẹ, vì sao vậy?

Hoàng Dung đáp:

- Không liên quan đến người.

Võ Tu Văn cười, nói:

- Diệt nhi biết vì sao. Hai người ấy sư chẳng ra sư, đồ chẳng ra đồ, cầu nam cầu nữ ngủ chung một buồng...

Hoàng Dung mắng:

- Tu nhi, người nói nhăng nói cuội gì vậy?

Võ Đôn Nhu nói:

- Sư nương kể cũng lạ thật đấy, đối với người như hấn, ta cứ mặc xác hấn. Diệt nhi thì quyết không trò chuyện với hấn.

Quách Phù nói:

- Hôm nay hai người ấy đã cứu chúng ta, dầu gì cũng là đại ân.

Võ Tu Văn nói:

- Huynh đệ ta thà để Kim Luân pháp vương giết đi, còn hơn phải mang ơn tên súc sinh ấy.

Hoàng Dung khó chịu, nói:

- Đừng nhiều chuyện nữa, mau đi ngủ đi.

Câu chuyện ngoài song ấy, Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều nghe rõ ràng. Dương Quá từ nhỏ vốn đã bất hòa với huynh đệ họ Võ, nghe vậy chỉ cười. Tiểu Long Nữ thì cứ trần trọc: “Tại sao Quá nhi tốt với ta, lại thành tên súc sinh, cầu nam cầu nữ kia chứ?” Nghĩ mãi không ra, nửa đêm gọi Dương Quá dậy, hỏi:

- Quá nhi, có một việc Quá nhi phải thành thật trả lời ta. Quá nhi rồi đây sống với ta trong tòa cổ mộ, mấy năm sau có nhớ đến thế giới phồn hoa bên ngoài hay không?

Dương Quá đờ người hồi lâu không trả lời. Tiểu Long Nữ lại hỏi:

- Nếu không được ra ngoài, Quá nhi liệu có phiền não hay không? Lòng luyến ái ta của Quá nhi tuy không thay đổi, nhưng ở mãi trong tòa cổ mộ, liệu có phiền muộn hay không?

Hai câu trên, Dương Quá đều cảm thấy khó trả lời. Bây giờ nghĩ suốt đời được sống với Tiểu Long Nữ thì đúng là sướng như tiên, sống trong tòa nhà mồ lạnh giá, tối tăm mười năm, hai mươi năm cũng chưa chán, nhưng ba mươi năm thì sao? Bốn mươi năm sẽ thế nào? Nếu cứ trả lời bừa “Quyết không phiền muộn” thì chẳng có gì khó, song chàng đối với Tiểu Long Nữ hoàn toàn chân thành, không bao giờ nói dối, sau một lát ngẫm nghĩ, bèn đáp:

- Cô cô, giả dụ hai ta phiền muộn, thì lại cùng nhau ra ngoài đời.

Tiểu Long Nữ “ừm” một tiếng, không nói thêm, nghĩ thầm: “Quách phu nhân hóa ra nói đúng, tương lai rồi Quá nhi rồi sẽ phiền muộn; muốn rời khỏi nhà mộ, bấy giờ bị người người coi khinh, Quá nhi sống còn gì lạc thú? Mình tốt với Quá nhi, tại sao người ta lại coi khinh Quá nhi? Họ coi ta là kẻ xấu xa. Ta luyến ái chàng, thích chàng, họ muốn lấy mạng ta thì đi một nhẽ. Đàng này họ lại không chịu để cho chàng sống sung sướng, vậy thì chàng đừng lấy ta là hơn. Ngày nọ trên núi Chung Nam, Quá nhi không bằng lòng lấy ta làm thê tử, chắc là vì thế”. Nàng suy đi nghĩ lại hồi lâu nghe tiếng thở đều đều của Dương Quá, biết chàng đang ngủ say, bèn nhẹ nhàng ngồi

dậy, bước lại bên giường, chăm chú ngắm khuôn mặt tuấn tú của chàng, trong lòng thổn thức, bất giác lệ chảy rờn rờn.

Sáng hôm sau Dương Quá tỉnh giấc, thấy một bên vai ẩm ướt, Tiểu Long Nữ không có trong phòng, chàng ngồi dậy, thấy trên mặt bàn có viết tám chữ bằng kim châm: “Hãy tự bảo trọng, đừng nhớ ta nữa”.

Dương Quá lập tức đầu óc rối loạn, sững sờ, thấy mặt bàn còn nhiều giọt nước mắt chưa khô hẳn, một bên vai áo là vì nước mắt của Tiểu Long Nữ. Thần trí hỗn loạn, chàng đẩy cửa sổ nháy ra, gọi to:

- Cô cô, cô cô!

Điểm tiểu nhị chạy lại. Dương Quá hỏi y bạch y nữ khách đi từ lúc nào, đi về hướng nào, y trở mắt nhìn, không biết trả lời ra sao. Dương Quá lúc này ruột đứt trăm đoạn, nếu hôm nay tìm không thấy nàng, chỉ e khó lòng có ngày hội ngộ, liền chạy ra chuồng ngựa, dắt con ngựa gầy, cưỡi ngựa phóng đi.

Quách Phù trong phòng chạy ra hỏi:

- Dương đại ca, đi đâu vậy?

Dương Quá nghe mà không hiểu, phóng ngựa về hướng bắc theo đường cái, không lâu đã vượt mấy chục dặm. Chàng thi thoảng lại gọi to:

- Cô cô, cô cô!

Nhưng nào thấy bóng hình Tiểu Long Nữ.

Phóng ngựa một hồi nữa, chàng thấy bọn Kim Luân pháp vương cưỡi ngựa đi về hướng Tây. Bọn kia thấy Dương Quá một mình một ngựa, đều kinh ngạc, Kim Luân pháp vương thúc ngựa lại chỗ chàng.

Dương Quá không mang theo binh khí, đột nhiên chạm trán đại địch, đúng là mười phần hung hiểm, nhưng lúc này chàng chỉ nghĩ đến mỗi một điều là Tiểu Long Nữ đang ở đâu, không lo gì đến sự an nguy của bản thân mình, thấy Kim Luân pháp vương tế ngựa đến, chàng còn quay đầu ngựa về phía lão ta, hỏi:

- Lão hòa thượng có gặp sư phụ của tại hạ hay không?

Kim Luân pháp vương thấy chàng không bỏ chạy, đã lấy làm lạ, nghe chàng hỏi thế, càng ngạc nhiên hơn, đáp:

- Không gặp, nàng ta không đi cùng người hay sao?

Hai người một hỏi một đáp, đều là vội vàng, không qua suy nghĩ, lúc này Dương Quá một thân một mình, không thể địch nổi Kim

Luân pháp vương. Hai người vừa nhìn nhau, chợt hiểu ngay. Dương Quá kẹp hai chân vào bụng ngựa, Kim Luân pháp vương đã giơ tay chụp đến. Nhưng con ngựa gầy thần tuấn phi phàm, phóng vút ngay đi. Kim Luân pháp vương giục ngựa đuổi theo, thoáng chốc Dương Quá một người một ngựa đã vọt xa cả dặm. Kim Luân pháp vương không đuổi theo nữa, chợt nghĩ thầm: “Sư đồ hấn mỗi đứa một nơi, ta còn sợ gì nữa? Hoàng bang chủ nếu chưa đi xa, hì hì...” Lão ta bèn dẫn đám võ sĩ Mông Cổ đi ngược trở lại. Dương Quá phóng ngựa liên mấy chục dặm, không thấy bóng dáng Tiêu Long Nữ đâu cả, bỗng thấy nôn nao chóng mặt, suýt nữa ngã ngựa, trong lòng bi khổ: “Cô cô sao nỡ bỏ ta mà đi, ta lại đắc tội với cô cô hay sao? Trước khi bỏ đi, nàng khóc nhiều như thế, hấn không phải là trách móc ta”. Chợt nghĩ thầm: “Thôi đúng rồi, ta bảo ở lâu trong tòa cổ mộ nếu buồn chán, thì nàng lại cho rằng ta không chung tình với nàng”.

Nghĩ tới đó, chàng lập tức hiểu ra: “Cô cô đã trở về tòa cổ mộ, ta về đó với nàng là xong”. Bất giác chàng cười vui, lộn mấy vòng trên yên ngựa. Vừa rồi cứ cắm đầu phi ngựa, chẳng kể đông tây nam bắc; bây giờ chàng định thần lại, xác định rõ phương hướng, cho ngựa chạy về hướng núi Chung Nam. Trưa hôm đó chàng ghé vào một phạn điểm bên đường, ăn xong bữa, chưa trả tiền, thấy điểm chủ nhân không để ý, chàng nhảy ngay lên ngựa phóng đi, chỉ nghe có tiếng người chửi phía sau, đâu làm gì được chàng, nghĩ mà cười thầm.

Đi đến giờ Thân, thấy phía trước là một cánh rừng lớn sẫm màu, từ trong rừng vọng ra tiếng chửi mắng. Dương Quá hơi ngạc nhiên, lắng nghe, nhận ra giọng nói của Kim Luân pháp vương và Quách Phù.

Dương Quá biết là có chuyện, vội xuống ngựa, buộc dây cương vào hàm thiếc, nấp mình sau các thân cây tiến về phía có tiếng ồn, đi hơn mười trượng, thì thấy trong một bãi đá lớn nhổn ở sâu giữa rừng, mẫu nữ Hoàng Dung và huynh đệ họ Võ đang chống chọi với bọn Kim Luân pháp vương. Chỉ thấy huynh đệ họ Võ trên mặt và quần áo lấm đốm vết máu, Hoàng Dung và Quách Phù thì đầu tóc rối bời, thần tình hoảng hốt; xem ra nếu không phải Kim Luân pháp vương định bắt sống, thì bốn người đã bỏ mạng từ sớm dưới thiết luân của lão ta rồi.

Dương Quá nhìn một lát, nghĩ thầm: “Cô cô không có ở đây nếu mình xông ra giúp họ, chỉ e mất mạng. Phải làm sao bây giờ? Có cách gì cứu Quách bá mẫu hay không?” Chàng thấy Kim Luân pháp vương

vung thiết luân tấn công, Hoàng Dung không dám đỡ, rút vào phía sau bãi đá lớn nhỏ, Kim Luân pháp vương cứ loay hoay bên ngoài bãi đá, không đánh được tới chỗ Hoàng Dung. Dương Quá lấy làm lạ, nhìn kỹ, thấy Quách Phù và huynh đệ họ Võ cũng dựa vào bãi đá kia mà tránh địch, mỗi lúc nguy cấp lại nấp vào sau một tảng đá, bọn Đạt Nhĩ Ba phải đuổi vòng tảng đá, gần kịp thì ba người đã lại lẩn vào sau một tảng đá khác. Dương Quá rất đổi kinh ngạc, thấy một bãi đá lớn nhỏ mà lại diệu dụng như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng; xem chừng nhóm Hoàng Dung bốn người tuy nguy mà an, chẳng qua không thể rời bỏ bãi đá gọi là “Loạn thạch trận” để đào thoát mà thôi.

Kim Luân pháp vương đánh mãi không xong, tuy dả thương huynh đệ họ Võ, nhưng họ chỉ bị thương nhẹ, bên lão có một võ sĩ bị Quách Phù đâm chết, lão thấy “Loạn thạch trận” mà Hoàng Dung bố trí rất cổ quái, phải tìm hiểu chỗ huyền diệu của nó đã, mới có thể bắt sống bốn người. Lão tự phụ tài trí hơn người, đàng nào thì bốn người này cũng không thoát nổi tay lão; chờ lão tìm ra cách bố trí “Loạn thạch trận”, rồi sẽ xông vào bắt. Thế là lão khoát tay cho cả bọn đồ đệ lui ra, bản thân lão cũng lùi về hơn một trượng, quan sát “Loạn thạch trận” thật kỹ.

Phàm hành binh bố trận, không ra ngoài sự biến hóa Thái cực, Lưỡng nghi, Ngũ hành, Bát quái. Kim Luân pháp vương tinh thông Kỳ môn diệu thuật, nghĩ bụng “Loạn thạch trận” tuy quái lạ, song cũng không nằm ngoài đạo lý Ngũ hành sinh khắc.

Nào ngờ lão ngẫm nghĩ chán chê, tưởng đã tìm ra đầu mối, song nghĩ sâu thêm, lại thấy hoàn toàn không đúng, đúng với cánh bên phải, thì cánh bên trái đã biến đổi, tưởng thông phía trước của trận pháp, thì phía sau lại bị bế tắc, lão bất giác đứng ngậy tại chỗ, khâm phục trận đồ. Lão văn, võ toàn tài, đúng là nhân vật siêu quần thời nay, bây giờ lại gặp nan đề, quyết ý dùng tài trí hóa giải mới thỏa chí.

Dương Quá thấy Kim Luân pháp vương cau mày trầm tư, hồi lâu bất động, đột nhiên ánh mắt bùng sáng, thân hình vọt đi, xông thẳng vào “Loạn thạch trận”, túm được cánh tay Quách Phù, lập tức lui ra.

Sự việc đột biến, Hoàng Dung và huynh đệ họ Võ cả kinh, luống cuống chân tay, nếu nhảy ra cứu, không thể thoát khỏi độc thủ của Kim Luân pháp vương.

Nguyên Quách Phù thấy kẻ địch đứng ngậy một chỗ, nhất thời sơ ý, không đứng đúng vị trí mấu thân chỉ định, rời khỏi chỗ che chắn

của trận pháp.

Kim Luân pháp vương vừa phát hiện có sơ hở, lập tức xuất thủ bắt sống nàng, điểm huyết bên sườn rồi bỏ nằm dưới đất. Lão ta cố ý không điểm á huyết, để cho nàng rên rỉ cầu cứu, khiến Hoàng Dung phải xông ra khỏi “Loạn thạch trận”. Quách Phù cảm thấy toàn thân tê tái khó chịu, không nhịn được, rên lên đau đớn. Hoàng Dung làm gì chẳng biết đó là quỷ kế của kẻ địch, nhưng nghe tiếng rên rỉ của nữ nhi, lòng đau như cắt, đành cắn môi nín nhịn.

Dương Quá ở sau thân cây nhìn rất rõ, thấy Hoàng Dung lăm lăm cây gậy trúc, sắp xông ra khỏi “Loạn thạch trận” để cứu ái nữ, việc đó cực kỳ nguy hiểm, Dương Quá không nghĩ ngợi gì nữa, nhảy vọt ngay ra, túm lấy sau lưng Quách Phù, lao vào trong “Loạn thạch trận”. Kim Luân pháp vương phóng thiết luân đánh tới sau lưng chàng, Dương Quá đang lơ lửng trên không, khó né tránh, bèn quăng mạnh Quách Phù về phía Hoàng Dung, đồng thời sử chiêu “Thiên cân trụ”, cho thân hình rơi thẳng xuống, huych một cái, ngã ngay xuống bãi đá, chỉ nghe tiếng kính coong vang liên tục, cái thiết luân bay vào qua đầu chàng, vòng trở về tay Kim Luân pháp vương. Hoàng Dung ôm lấy ái nữ, cả mừng, thấy Dương Quá lóp ngóp bò dậy giữa bãi đá, má tím mũi sưng, vội giơ cây gậy trúc chỉ dẫn cho chàng lối vào “Loạn thạch trận”. Kim Luân pháp vương thấy mình sắp thành công, lại bị Dương Quá phá đám, tuy vậy lão chuyển giận thành vui, cười khẩy, nói:

- Càng hay, người ngoan ngoãn tự chui vào lưới, để ta tóm cổ người luôn thể.

Dương Quá vừa cứu người, quả thực vì nghĩa khí, sau khi vào trong “Loạn thạch trận” rồi, mới nghĩ lần này khó hi vọng thoát chết để gặp lại Tiểu Long Nữ, thì thâm ân hận.

Hoàng Dung hỏi:

- Sư phụ của người đâu rồi?

Dương Quá rầu rĩ nói:

- Nàng đột nhiên nửa đêm bỏ đi, diệt nhi đang đi tìm nàng.

Hoàng Dung thở dài, nói:

- Quá nhi, người đâu cần làm như vậy?

Dương Quá chỉ cười buồn, lắc đầu nói:

- Diệt nhi vẫn ngu ngốc lắm, nhiệt huyết đã dâng lên là diệt nhi không còn làm chủ mình được nữa.

Hoàng Dung nói:

- Hảo hài tử, ngươi thật tốt bụng, khác hẳn phụ...

Nói nửa chừng, bỗng nhiên ngừng bật. Dương Quá giọng run run, hỏi:

- Quách bá mẫu, phụ thân của diệt nhi là người xấu phải không?

Hoàng Dung cúi đầu, nói:

- Ngươi muốn biết điều đó làm gì?

Đột nhiên kêu lên:

- Cần thận, lại đây nào.

Liên kéo Dương Quá qua một tảng đá tránh đòn đánh lén của Kim Luân pháp vương.

Dương Quá quan sát trước sau “Loạn thạch trận” một hồi, rồi thán phục, nói:

- Quách bá mẫu, thông minh tài trí như bá mẫu, trên thế gian thật không có người thứ hai.

Hoàng Dung đang xoa bóp giải huyết cho Quách Phù, mỉm cười không đáp. Quách Phù nói:

- Dương đại ca biết không, bản sự của mẹ muội đều do ngoại công (ông ngoại) dạy đấy. Ngoại công mới ghê cơ.

Dương Quá từng thấy cách bày trận của Hoàng Dục Sư ở Đào Hoa đảo, có điều là hồi nhỏ chàng không thể hiểu cái hay của nó, bây giờ nghe Quách Phù nhắc đến, chàng liền gật gật đầu, bất giác thở dài, mơ màng:

- Biết bao giờ mới được bái kiến Hoàng lão nhân gia một lần, cũng không uổng một đời.

Đột nhiên Kim Luân pháp vương lại vượt qua hai tảng đá, xông tới tấn công. Dương Quá trong tay không có binh khí, bèn nhặt cây gậy trúc Hoàng Dung để dưới đất, vung lên ngăn chặn, vù vù hai gậy, đã sử Đả cầu bổng pháp. Kim Luân pháp vương thấy Đả cầu bổng pháp của chàng tinh diệu, ngưng thần tiếp chiến, giao đấu mấy chiêu, cả hai bổng cùng vấp vào đá mà loạn choạng suýt ngã. Kim Luân pháp vương sợ bị ám toán, vội nhảy ra khỏi “Loạn thạch trận”.

Hoàng Dung chỉ dẫn cho Dương Quá đi vào, sai huynh đệ họ Võ và Quách Phù lăn đá, thay đổi “Loạn thạch trận”, hỏi Dương Quá:

- Đả cầu bổng pháp, rốt cuộc là người học ở đâu vậy?

Thế là Dương Quá cứ thực tình kể lại trên đỉnh Hoa Sơn chàng

đã gặp Hồng Thất Công như thế nào, rồi Bắc Cái và Tây Độc tử võ ra sao, Hồng Thất Công truyền thụ Đả cầu bồng pháp thế nào; nhưng Dương Quá sợ kích động tâm thần Hoàng Dung, nên giấu việc Hồng Thất Công đã tạ thế. Hoàng Dung thở dài, nói:

- Quá nhi, sự tình cờ của người quả thực hi hữu vô cùng.

Bồng nảy ra một ý, nói:

- Quá nhi, người rất thông minh, hãy thử nghĩ xem có cách gì thoát nạn này không?

Dương Quá nhìn thần tình của Hoàng Dung, biết Hoàng Dung đã nghĩ ra kế sách, nhưng còn làm như chưa biết, đáp:

- Nếu Quách bá mẫu không bị bệnh, cùng diệt nhi đấu với Kim Luân pháp vương, có thể chiến thắng; hoặc có sư phụ của diệt nhi tới cũng vậy.

Hoàng Dung nói:

- Bệnh của ta làm sao có thể khỏi ngay? Sư phụ của người cũng không biết đi đâu rồi. Ta có một cách, ấy là sử dụng “Loạn thạch trận”. “Loạn thạch trận” là do phụ thân ta truyền thụ, biến hóa tài tình, vừa rồi mới chỉ dùng đến hai thành của nó mà thôi.

Dương Quá vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nghĩ Hoàng Dược Sư nghiên cứu thiên địa nhân sâu xa, thật đáng khâm phục.

Hoàng Dung nói:

- Đả cầu bồng pháp mà sư phụ ta truyền thụ cho người chỉ là chiêu thức, khẩu quyết mà người ở trên cây nghe ta đọc chỉ là đại ý. Bây giờ ta sẽ đem mọi biến hóa tinh vi trong Đả cầu bồng pháp pháp dạy hết cho người.

Dương Quá cả mừng, nói nhún nhường mà thực ra là để tiến tới:

- Diệt nhi chỉ sợ không tiện, Đả cầu bồng pháp trừ bang chủ Cái Bang, xưa nay không truyền cho người ngoài.

Hoàng Dung lờm một cái, nói:

- Trước mặt ta người còn giả bộ nữa ư? Đả cầu bồng pháp, sư phụ ta đã truyền cho người ba thành, người nghe lén được hai thành, bây giờ ta dạy cho người hai thành. Còn ba thành nữa, người hãy dùng tài trí của mình mà lĩnh hội, không ai truyền thụ được cho người đâu. Môn này, một là không có ai truyền thụ toàn bộ cho người; hai là hôm nay tình thế cấp bách, đành phải tòng quyền.

Dương Quá quì xuống, vái mấy cái, cười, nói:

- Quách bá mẫu, hồi diệt nhi còn nhỏ, bá mẫu đã bằng lòng truyền thụ võ công cho diệt nhi, hôm nay mới truyền thụ, cũng vẫn chưa muộn.

Hoàng Dung mỉm cười hỏi:

- Trong bụng ngươi vẫn chưa quên mối hận cũ, phải không?

Dương Quá cười, đáp:

- Diệt nhi đâu dám!

Hoàng Dung đem những điều huyền diệu của bồng pháp nói cặn kẽ cho một mình Dương Quá nghe. Kim Luân pháp vương đứng bên ngoài “Loạn thạch trận” thấy Dương Quá khấu đầu trước Hoàng Dung, rồi hai người cười cười nói nói với nhau chẳng biết những gì, xem ra không có vẻ gì là sợ sệt, không coi lão ta vào đâu cả. Tuy lão tức giận, nhưng quen thận trọng, biết hai người võ công tuy không địch nổi lão, song quỷ kế đa đoan, thiếu cẩn thận sẽ mắc lừa họ ngay, chi bằng cứ suy tính bí ẩn của trận pháp kia cho rõ, rồi hãy định đối sách. May mà Kim Luân pháp vương tạm dừng tấn công, Hoàng Dung và Dương Quá không cần ứng chiến, chưa đến nửa canh giờ đã truyền thụ xong mọi yếu quyết.

Dương Quá thông minh đỉnh ngộ gấp trăm lần Lỗ Hữu Cước, nghe một biết mười, đã thế môn bồng pháp này chàng đã hao tốn bao tâm huyết để suy đoán cho hiểu thấu về nó, hôm nay Hoàng Dung chỉ dẫn một chút là chàng đã lập tức quán thông. Kim Luân pháp vương thấy Hoàng Dung thần sắc nghiêm trang an tường, miệng mấp máy, Dương Quá thì chăm chú lắng nghe, mặt mày hớn hởi, lão không biết hai người kia đang giở trò quỷ gì, song rõ ràng là bất lợi cho lão.

Dương Quá nghe xong yếu quyết, hỏi rõ mười điều chưa rõ, Hoàng Dung giải thích xong xuôi, nói:

- Được rồi, các câu hỏi của ngươi chứng tỏ ngươi đã lĩnh hội đủ. Bước thứ hai là chúng ta hãy dụ lão hòa thượng kia vào đây để bắt sống lão ta.

Dương Quá kinh ngạc, hỏi:

- Bắt sống lão ta ư?

Hoàng Dung nói:

- Việc đó có gì là khó? Bây giờ ta và ngươi liên thủ với nhau, cả trí và lực đều đã hơn lão ta rồi. Nếu ta đem cái sự huyền diệu của “Loạn thạch trận” giảng cho ngươi, nhất thời ngươi khó lĩnh hội được, may mà ngươi có trí nhớ cực tốt, nên ngươi chỉ cần nhớ kỹ ba mươi

sáu cách biến hóa là được.

Rồi bắt đầu giảng lần lượt, Thanh Long làm thế nào diễn thành Bạch Hổ, Huyền Vũ làm sao lại biến thành Chu Tước. Nguyên “Loạn thạch trận” này là biến đổi từ Bát trận đồ của Gia Cát Lượng mà ra.

Năm xưa Gia Cát Lượng tại bến sông Trường Giang dùng các khối đá xếp thành trận pháp, đại tướng Lục Tốn của Đông Ngô sau khi xông vào trong đó, không thể thoát ra. Hôm nay Hoàng Dung bố trí “Loạn thạch trận” là theo phép tắc của Gia Cát Võ Hầu, có điều sự thể bất ngờ, bố trí chưa trọn vẹn, đại địch đã tới, nên “Loạn thạch trận” có qui mô nhỏ hơn mà thôi. Tuy thế nó cũng đã khiến cho Kim Luân pháp vương tâm thần bất định, cứ trở mắt nhìn năm người trước mặt mà không dám xông vào động thủ.

Ba mươi sáu cách biến hóa trận đồ, quả thật phức tạp huyền diệu, Dương Quá tuy rất thông minh, nhất thời cũng chỉ nhớ được hơn mười cách. Thấy trời sắp tối Kim Luân pháp vương có vẻ muốn động thủ.

Hoàng Dung nói:

- Mười mấy cách biến hóa, đã đủ vây khốn địch thủ rồi. Người hãy ra dụ lão ta vào trận, ta biến đổi trận pháp, vây khốn lão ta.

Dương Quá cả mừng, nói:

- Quách bá mẫu, sau này nếu diệt nhi đến Đào Hoa đảo, bá mẫu có chịu dạy nốt môn học này cho diệt nhi hay chẳng?

Hoàng Dung mỉm cười, gió thổi tóc bay bay, trời gần tối gió mạnh lên, Hoàng Dung nói:

- Nếu người chịu đến, lẽ nào ta không dạy? Người đã xả thân cứu ta và Phù nhi hai phen, không lẽ ta còn đối xử với người như cũ hay sao?

Dương Quá nghe xong, trong lòng cực kỳ ấm áp; bây giờ Hoàng Dung có bảo chàng làm bất cứ việc gì, chàng cũng không quản ngại, thế là liền cầm cây gậy trúc, ra ngoài “Loạn thạch trận”, gọi to:

- Nay Thiết Luân pháp vương, lão có gan thì tới đây đấu với ta ba trăm hiệp!

Kim Luân pháp vương đang lo mấy người trong “Loạn thạch trận” bày trò quỷ ám hại lão; thấy Dương Quá ra khỏi trận khiêu chiến, thì thật là không cầu mà được, bèn vung thiết luân loong coong đánh tới.

Lão sợ Dương Quá sắp thua, lại chạy vào “Loạn thạch trận”, nên

sau hai chiêu, lão chặn ngay phía sau lưng chàng, buộc chàng phải rời xa “Loạn thạch trận”. Không ngờ Dương Quá mới học được tinh yếu của Đả cầu bổng pháp, đem ra sử theo khẩu quyết tám chữ Bạt, Phách, Triền, Tróc, Khiêu, Dẫn, Phong, Chuyển, quả nhiên biến hóa tinh vi, xuất thần nhập hóa. Kim Luân pháp vương sơ ý một chút, bị chàng chọc một gậy vào đùi, tuy trong lúc nguy cấp lão đã phong bế huyết đạo, nên không bị thương, nhưng cũng đau, nhức nhối hồi lâu.

Bị một đòn rồi, lão không dám khinh thường, giơ thiết luân ngưng thần nghênh chiến, đối thủ trước mắt chỉ là một gã thiếu niên mười mấy tuổi, song lão coi như đại địch, lúc công thì linh hoạt, lúc thủ thì chặt chẽ, y như đang phải đối phó với một vị đại tông sư môn phái không bằng. Dương Quá cảm thấy khó cầm cự, Đả cầu bổng pháp tuy kỳ diệu, song vừa học dùng ngay, khó bề tận thông; chàng bèn theo khẩu quyết chữ “Phong”, ngăn chặn thế công của cái thiết luân, di chuyển cước bộ, tả xung hữu đột. Kim Luân pháp vương thấy cây gậy trúc của đối phương biến chiêu, thấy Dương Quá xông ra phía ngoài, nghĩ bụng thế này quá tốt, cứ thế dẫn dụ chàng rời xa “Loạn thạch trận”, không ngờ lùi được mười bước, đột nhiên chân phải vấp vào một tảng đá, thì ra chính lão đã bị dụ vào “Loạn thạch trận” lúc nào không biết.

Lão biết là hỏng rồi, chỉ nghe Hoàng Dung luôn miệng nói:

- Chu Tước di Thanh Long, vị trí Tốn đổi thành vị trí Ly, Ất mộc biến Quý thủy.

Quách Phù và huynh đệ họ Võ xê dịch các tảng đá, “Loạn thạch trận” nhanh chóng biến đổi. Kim Luân pháp vương tái mặt cả kinh, dừng cái thiết luân chờ quan sát tình hình bốn phía, cây gậy trúc của Dương Quá lại đánh tới. Đả cầu bổng pháp đánh chính diện với lão thì chưa đáng ngại, nhưng giữa lúc lão đang rối trí, thì có thừa lợi hại; Kim Luân pháp vương bị vấp chân liền mấy cái, đứng không vững, biết là “Loạn thạch trận” quá ư lợi hại, đã sa chân vào đây, càng di động càng loạn, trong cơn nguy cấp, lão quát to một tiếng, nhảy lên trên đồng đá. Lẽ ra đứng trên đồng đá sẽ không bị “Loạn thạch trận” vây hãm, không bị mê loạn phương vị, chứ cứ ở bên dưới chạy chán vẫn cứ loanh quanh trong vòng tròn mười trượng của “Loạn thạch trận”, cuối cùng tinh hao lực tận, thì chỉ còn cách khoanh tay chờ chết. Nhưng Kim Luân pháp vương vừa nhảy lên trên một tảng đá, Dương Quá đã vung gậy trúc quật ngang ống chân, thiết luân của lão ngăn, không thể cúi thấp chống đỡ, lão đành phải nhảy xuống đất,

vung thiết luân phản kích.

Lại đấu thêm mười chiêu, trời đã sẩm tối, bốn phía nhấp nhô loạn thạch, “Loạn thạch trận” tựa hồ thấp thoáng nhiều bóng ma quỷ, lão dẫu to gan, cũng không khỏi rùng mình. Đột nhiên óc lão lóe lên một kế, lão dùng chân trái hất một hòn đá chừng hơn hai chuc cân bay lên cao, rồi chân phải cũng hất một hòn lên cao. Lão cứ thế dùng hai chân hất đá bay lên, các hòn đá va vào nhau tóe lửa, có hòn vỡ ra, rơi xuống; “Loạn thạch trận” tức thời bị phá vỡ. Nhóm Hoàng Dung năm người cả kinh, cứ phải không ngừng né tránh các hòn đá từ trên cao rơi xuống.

Lúc này nếu Kim Luân pháp vương muốn ra khỏi “Loạn thạch trận”, đã dễ như trở bàn tay; song lão lại chuyển từ thủ sang công, tay trái vươn dài, túm lấy Hoàng Dung. Dương Quá chọc mũi cây gậy vào sau lưng lão, lão vung chéch cái thiết luân gạt gậy đi, tay trái lại túm lấy bả vai Hoàng Dung. Hoàng Dung đã định nhảy tránh về phía sau, nhưng nghe tiếng gió mạnh, một hòn đá lớn từ trên cao đang rơi xuống phía sau, nàng đành thi triển đại cầm nã thủ pháp, chộp lấy cổ tay trái của Kim Luân pháp vương. Kim Luân pháp vương thốt lên:

- Hay lắm!

Lão chờ nàng nắm cổ tay mình, tiện thể vận thần lực giật mạnh nàng về phía lão một cái.

Nếu là ngày thường, Hoàng Dung có thể vận kinh đẩy ra, nhưng lúc này nội lực không đủ, kêu ối và ngã sấp xuống. Dương Quá bất chấp an nguy sống chết, lao tới ôm hai cẳng Kim Luân pháp vương, cả hai người cùng ngã. Kim Luân pháp vương võ công cao hơn hẳn chàng, thân hình chưa chạm đất, lão đã đánh ra một chưởng vào ngực chàng, Dương Quá vội giơ tay trái chống đỡ. “Bộp” một cái, Dương Quá cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trong ngực, thân hình bay đi như một bó lúa.

Đúng lúc ấy, một hòn đá lớn từ trên cao rơi xuống, giáng trúng lưng Kim Luân pháp vương, nghe huých một tiếng; nội công của lão dẫu thâm hậu đến mấy, cũng không chịu nổi, tuy lão vận công đẩy được tảng đá sang bên cạnh, nhưng cũng lão đảo, cuối cùng ngã gục xuống.

Lúc này đá rơi trận vỡ, Hoàng Dung, Dương Quá, Kim Luân pháp vương ba người cùng bị thương, nằm cả dưới đất.